

He was esteemed for his uprightness, charitable and loving disposition ; his paternal and friendly advice. He combined himself both ability and other desirable qualifications. His life record is one of great earnest activity in uplif

நெஞ்சிருக்கும்வரை

as a committed and dedicated teacher. இவரது ஆங்கில அறிவுக்கு உரஞ் சூருவை நான் எனது வாழ்நாளெல்லாம் மனதில் வைத்து வணங்குவேன். w

chance to go to Colombo, and enjoy his company invariably with a so Though I heard about

நினைவிருக்கும்

enthusiasm with an intrepid and tenacious fighting spirit in the cause o saw him in his retired life, he was an epitome of simplicity, modesty an

genial and amiable dispositions. இவரின் ஆங்கிலம் கற்பி

சகமாணவர்களுக்கும் மிகவும் பிடித்தமானதாகவும் பயன்பிக்கதாகவும் வாயிற்றில் நான் உன்னை உருவாக்கு முன்பே அறிந்திருந்தேன். நீ பிறக்கும்

நான் திருநிலைப்படுத்தினேன். மக்களுக்கு சமூகசேவகனாக உன்னை நான் Mr. Joseph was a father figure for me. I immensely enjoyed conversing wi

He had a command and facility in it, having had his education and Matric British Raj, and also for having been by profession a teacher of English. specimen of revered old timer. Nowadays we rarely find men of his calibr

விளங்கிய பொருள் பற்றிப் பாராட்டினேன். அவராக விளங்கிய மதுரகவி துணைமுத்துப்பிள்ளையையும், வரகவிய புலவரான

அமரர் எல். ஏ. யோசப்

அமிர்தநாதபிள்ளையையும், முதுகலைமாணிகளாக இவ்விலாந்தில் அந்நாட்கள இருவரை சே

நினைவு மலர்

ஆதியானவற்றின் மூலம் சான்றாவின்றது மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஆன சிறுத்த தத்தையாகவும், நல்ல நண்பனாகவும் கண்டிப்பற்றித்த நல்ல

திகழ்த்தார். அவர் மட்டுமல்ல மம்மியும் சிறுத்த தாயாகவும் தம்மைத் மனம்கோணாமல் உபசரிப்பதிலும் சிறுத்தவர். அந்தத் தாய் கோபம்

ஒருபோதும் கண்டதில்லை. எனக்கு இப்படியொரு தந்தை இல்லை. இருந்ததுண்டு. சிறு வயதில் எனது தந்தையாரை இழந்தமையே அந்த ஏக்க

உதவிகேட்டு தினம் வரும் பலரை நான் பலமுறை கண்டதுண்டு. தன்னை கேட்போரை எந்தவித சமூக பாசுபாடின்றி தன்னால் இயன்ற உத

கைமாறுமின்றி நன்றே செய்வதில் அவர் சளைத்ததும் இல்லை என்றும் கை நாட்டில் ஏற்பட்ட போர் சூழல் காரணமாக அவர் மனதார தேசித்த மக்களை

ஐந்து தலைமுறை கண்ட குடும்ப வாசஸ்தலமாக விட்டு உடுத்தானியுட மனைவி ம

Beloved Son of Mathagal

‘வருணகுலசிங்கமே’ என் விழித்துரைக்கப்படும் லோபுபிள்ளை அவர்கள் திரவியம் தேடு’ என்ற முதுமொழிப்படி தமது செல்வத்தால் பத்த

பாரியமரக்கடையால் வந்திடுவார். ஆசிரியராக பணியாற்றிய ப அவரது புகழ் ஒங்கி நிற்பதை நாம் நன்கு காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவர்க

Late Mr. L. A. Joseph

குடும்பவாழ்வு மரணைய குடும்பங்களுக்கு முன் உதாரணமாகத் திகழ் முன்மாதிரி

Memorial Souvenir

இல்லங்களில் கடைப்பிடித்து வருவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது மாதகலுக்கு அழைத்து தொழிலாளரின் துயர் போக்கமுனைந்தார். அவரது

இன்றும் மாதகல் மக்கள் தம்மனதில் நிறுத்தி நன்றிமறவாது கேட்கலாம். தனிப்பட்டவர்களின் பிரசுரச்சனையோ அல்லது பொதுப்

சமூகங்கள் சமயங்கள் சமூகங்கள் சமயங்கள் சமயங்கள் முன்னின்று

நெஞ்சிருக்கும்வரை நினைவிருக்கும்

Nenjirukkumvarai Ninaivirukkum

செஞ்சா நாதன்
மதுரை

அமரர் எல். ஏ. யோசப்

நினைவு மலர்

The Beloved Son of Mathagal

Late Mr. L. A .Joseph

Memorial Souvenir

செஞ்சா நாதன்
மதுரை

ஆவணி 2018.

August 2018.

101^{ம்} ஆண்டு ஜயந்தி தினம்

09-07-1917 - 09-07-2018

10^{ம்} வருட நினைவு

25-08-2008 - 25-08-2018

எம் சிந்தையிலே என்றும்
நிறைந்திருக்கும் தந்தைக்கு,
குரல் இல்லாதவர்களின் குரலாக
வாள் இல்லாதவர்களின்
போர்வாளாக வாழ்ந்து
பெருவாழ்வடைந்த

அமரர்
எல். ஏ. யோசப்
அவர்களுக்கு
சமர்ப்பணம்

*In Dedication to
late Mr L. A. Joseph*

101st Birthday

09-07-1917 - 09-07-2018

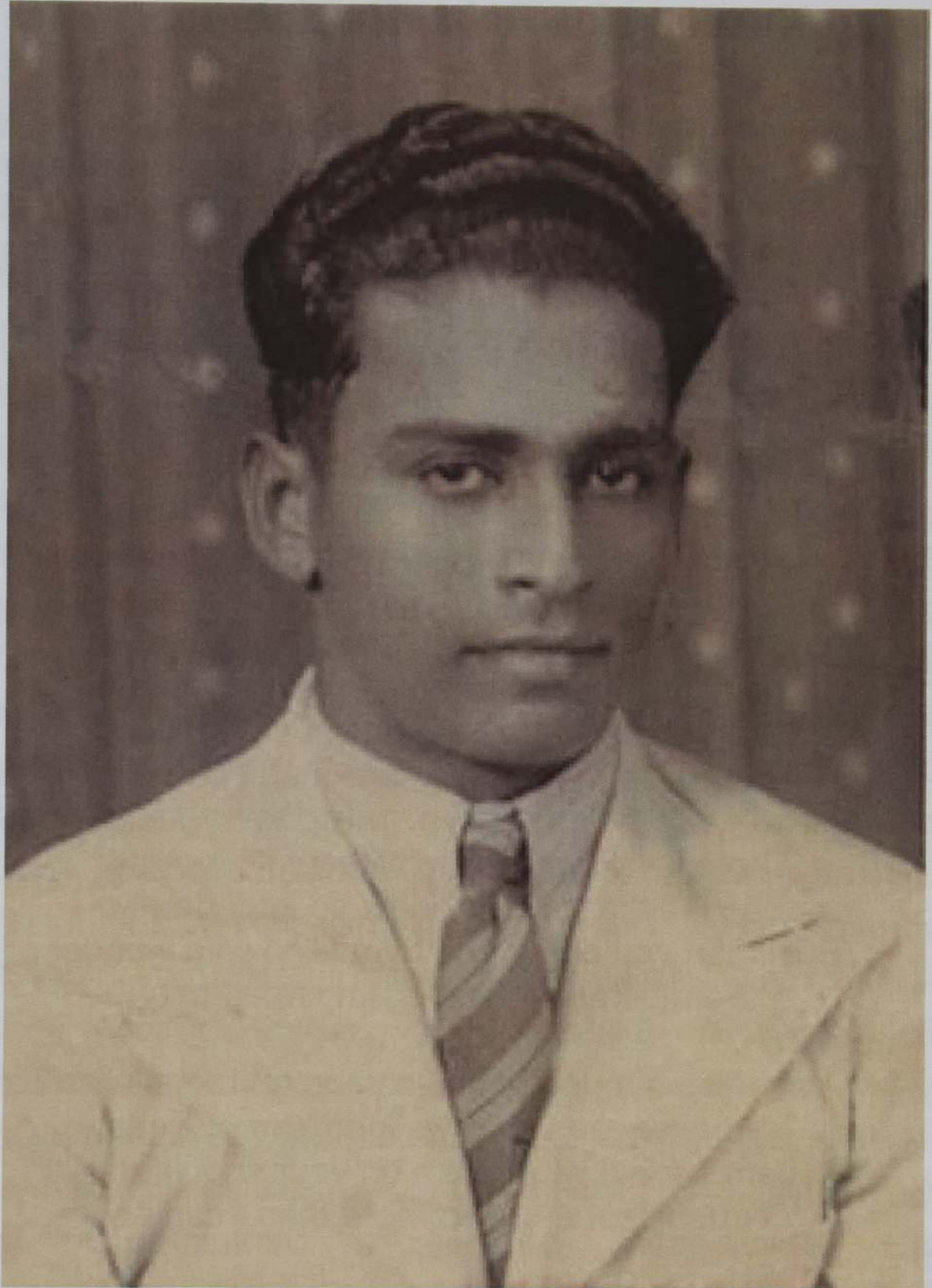
10th Remembrance

25-08-2008 - 25-08-2018

*We'll always remember our special
Dad, with that commanding spirit
and the warmest heart always
filled with love. You being there
for Mum, Us and the Community
when we were in need, leading us
through the difficult times, no
matter what they were. We'll
always remember you, because,
there'll never be anyone to replace
in our hearts, the love and
admiration we will always have
for you.*

சென்னை நூலகம்
மேலாங்காட்டு
மேலாங்காட்டு

அமரர் திரு. லோப்புபிள்ளை அமிர்தநாதர் யோசப்
Late Mr. Loppupillai Amirthanathar Joseph

You Raise Me Up

Brendan Graham.

When I am down and, oh my soul, so weary;
When troubles come and my heart burdened be;
Then, I am still and wait here in the silence
Until you come and sit awhile with me

You raise me up, so I can stand on mountains;
You raise me up, to walk on stormy seas;
I am strong, when I am on your shoulders;
You raise me up' To more than I can be

You raise me up, so I can stand on mountains;
You raise me up, to walk on stormy seas;
I am strong, when I am on your shoulders;
You raise me up' To more than I can be

There is no life ' no life without its hunger;
Each restless heart beats so imperfectly;
But when you come and I am filled with wonder
Sometimes, I think I glimpse eternity

You raise me up, so I can stand on mountains;
You raise me up, to walk on stormy seas;
I am strong, when I am on your shoulders;
You raise me up' To more than I can be

You raise me up' To more than I can be

மாதகலின் தவப்புதல்வன் நல்லாசான் எல். ஏ. யோசப்.

இந்தக் கட்டுரை அமரரான திரு எல். ஏ. யோசப் அவர்களின் நூற்றாண்டு ஐயந்தி தினத்தையொட்டி (17-07-2017) “வீரகேசரி”, “தினக்குரல்” ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளியான கட்டுரையின் மறுபிரசுரம்.

மாதகல் மண்தந்த தவப்புதல்வர் நல்லாசான் எல். ஏ. யோசப் அவர்களின் நூற்றாண்டு ஐயந்தி தினம் இன்று 09 திகதியாகும். இவர் திசையெல்லாம்மிசைபரப்பிய திருமேனியார் வேங்கடாசலம்பிள்ளை என்னும் பெரியதம்பியாரின் வழிவந்த புலவரும், கப்பல்களின் அதிபதியுமான மாதகல் “வரகவி” திரு லோ. அமிர்தநாதபிள்ளை - திருமதி செல்வம் தம்பதிகளின் இளையபுதல்வராக 1917^{ம்} வருடம் ஆடித்திங்கள் 09^{ம்} நாள் மாதகலிலே பிறந்து தனது 91^{ம்} அகவையில் 2008^{ம்} வருடம் ஆவணித்திங்கள் 25^{ம்} நாள் கல்கிசையில் இயற்கை ஏகினார். இவரது முன்னோர்களான பூட்டனார், யாழ்பாணத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட கொடைவள்ளளாரும் கப்பல் அதிபதிகளுமான திரு என், வஸ்தியாம்பிள்ளை அவர்களும், பேரனார் திரு வ. லோப்புபிள்ளை அவர்களும் இந்தியாவின் பறங்கிப்பேட்டையிலும், பார்மாவின் அரக்கனிலும், வர்த்தக தளங்களையும், பத்துக்கும் மேற்பட்ட வர்த்தக கப்பல்களுக்கு சொந்தக்காரர்களாகவும் விளங்கினர். இந்தியாவில் பறங்கிப்பேட்டையில் அவர்களுக்கு சொந்தமான கப்பல் கட்டும்தளம் இருந்தது. அந்நாளில் பிரித்தானியரின் ஆட்சியின்போது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே வங்கக்குடாக் கடலிலும், அரபிக்கடலிலும், கடல் வர்த்தகத்தை நடாத்திய

முன்னொடிகளாவார். யாழ்ப்பாணக் கடல்சார் மாவட்டம் அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

எல். ஏ. யோசப் அவர்கள் தனது ஆரம்ப கல்வியை மாதகல் சஞ். சூசையப்பர் ஆங்கில பாடசாலையிலும், பின்னர் புலமைப்பரிசில் பெற்று யாழ். சம். பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் தொடர்ந்தார். ஏற்கனவே அவரது மூத்த நான்கு சகோதரர்கள் சம். பத்திரிசியார் கல்லூரியில் தமது உயர்கல்வியை மேற்கொண்டிருந்தனர். சம். பத்திரிசியார் கல்லூரியின் உதைப்பந்தாட்ட, துடுப்பாட்ட, குத்துச்சண்டை, மாணவர்படை ஆகியவற்றில் ஆர்வமுடன் பங்குபற்றி தடகள போட்டிகளில் பரிசில்கள் பல பெற்றார். தனது பன்னிரண்டாவது வயதில் புனித மாட்டினார் விடுதியின் முதலாவது உதைப்பந்தாட்டக்குழுவில் அங்கம் வகித்தார். குடும்பத்தில் பாசமுடன் வளர்க்கப்பட்ட இளையவரான, துடுக்கு குணம் கொண்ட சிறுவன் யோசப்புக்கு, விடுதி வாழ்க்கையும் அதன் கட்டுப்பாடுகளும் ஏற்படையதாக இருக்கவில்லை. புனித மாட்டினார் மாணவர் விடுதியில் தாம் நன்றாக மாட்டிக்கொண்டதாகவே எண்ணிக்கொண்டார். விடுதியில் மௌனம் காத்தலையும் சிறுவிதிகளையும் மீறுவதற்காக தினமும் தண்டனைகளுக்கு உள்ளானார். இவற்றால் வெறுப்படைந்து தமது பெற்றோரிடம் தம்மை விடுதி வாழ்வில் இருந்து நீக்கி தினப்பள்ளி மாணவனாக்கும்படி வேண்டினார். பெற்றோருக்கு அந்த வேண்டுகல் ஏற்படையதாக இல்லாததால் சிறுவன் யோசப் தமது படிப்பை அத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டார்.

1931^{ம்} வருடம் மாதகல் சஞ். சூசையப்பர் ஆங்கில பாடசாலையில் அப்பொழுது அதன் அதிபராக இருந்த வண. பிதா. எமிலியானுஸ்பிள்ளை அ.ம.தி அவர்களின் அதீத பிராயத்தனத்தால் மீண்டும் தமது கல்வியைத் தொடர்ந்தார். வண. பிதா. எமிலியானுஸ்பிள்ளை அ.ம.தி அவர்கள் பின்னாளில் யாழ்ப்பாண மறைமாவட்டத்தின் முதல் சுதேச ஆயராவார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வண. பிதா. எமிலியானுஸ்பிள்ளை அவர்கள் புரிந்துணர்வும் நல்லிணக்கமும் கொண்டு கட்டுப்பாட்டை அமல் படுத்துவதில் வல்லவர். அவர் கட்டுப்பாடுகளற்ற சிறுவனை படிப்படியாக சீர்திருத்தி சிறந்தவொரு மாணவனாக்கினார். “உன்னைத் திருத்தி நல்லவனாக்கவே நான் ஒரு குருவானேன்” என்று வண. பிதா. எமிலியானுஸ்பிள்ளை அவர்கள் திருந்திய மாணவனான யோசப்பிடம் சொல்லிக்கொண்டாராம். ஆயர் அவர்கள் தன்மீது ஏற்படுத்திய அளப்பரிய மாற்றத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் மறக்காத வகையில் பின்னாளில் தனது புதல்வர்களில் ஒருவருக்கு ஆயர் அவர்களின் பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

1931^{ம்} வருடம் இளநிலை பரீட்சையில் சித்தியடைந்து இளவாளை புனித என்றியரசர் கல்லூரியில் இலண்டன் மெட்ரிகுலேஷன் வகுப்பில் இணைந்து கொண்டார். சங்கைகுரிய சகோதரர் பெஞ்ஜமின் அவர்கள் அப்பொழுது விஞ்ஞான ஆசிரியராகவும் விளயாட்டுத்துறைக்கு பொறுப்பாளராகவும் இருந்தார். மாணவன் யோசப் “திசில்” இல்லத்தில் முன்னணி செயல்பாட்டாளராகவும், பின்னர் அதன் தலைவராக 1936^{ம்} 1937^{ம்} ஆண்டுகளில் பணியாற்றினார். கல்லூரி ஆங்கில பேச்சுப் போட்டியில்

1935^{ம்} வருடம் இரண்டாம் இடத்தையும், 1936^{ல்} முதலாம் இடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

விளையாட்டுத்துறையில் சகலகலா திறன்கொண்ட யோசப் அவர்கள் கல்லூரியின் துடுப்பாட்ட குழுவில் முன்னணி வீரராகவும் குழுவுக்கு உபதலைவராகவும் (1937) உதைப்பந்தாட்டம், கரப்பந்தாட்டக் குழுக்களிலும் பங்குபற்றி திறம்பட விளையாடினார். தடகளப் போட்டிகளில், 100 யார், 220 யார், 440 யார், ஒட்டப்போட்டிகளிலும், தூரப்பாய்தலிலும் வருடா வருடம் முதல்மைசான்ற வெற்றிவீரராகத் திகழ்ந்தார். 1936^{ம்} வருடம் நடந்த வலிகாமம் வடக்கு பாடசாலைகளுக்கு இடையிலான தடகளப்போட்டியில் 100 யார், 220 யார், 440 யார் ஒட்டப்போட்டிகளிலும், தூரப்பாய்தலிலும் முதல் பரிசுகளை தட்டிக்கொண்டார். அதே வருடத்தில் யாழ். சாம். பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நடந்த பல்கலைக்கழக நேமியன்ஸ் தடகள போட்டியில் தூரப்பாய்தலில் முதல் பரிசினையும், அப்போது 100 யார் போட்டிகளில் அகில இலங்கையின் முதல்மை சான்ற வீரராகத் திகழ்ந்து பின்னாளில் இலங்கையின் போலீஸ் மாஅதிகாரியான டேஸ்மன் டி சில்வாவுக்கு ஈடாக ஓடி மயிரிழையில் இரண்டாமிடம் பிடித்தார். திரு. யோசப் அவர்கள் விளையாட்டுத்துறையிலும் தடகளதிலும் தடம்பதித்த ஒரு அபாரமான சாதனையாளராவார்.

இலண்டன் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பின் 1940^{ம்} வருடம் தொடக்கி 1942^{ம்} வருடம் வரை யாழ். அடைக்கலமாதா பாடசாலையில் ஆங்கில ஆசிரியராக பணி புரிந்தார்.

கூட்டுறவு பரிசோதகராக 1942^{ல்} நியமனம்பெற்று இரண்டாம் உலக யுத்தகாலங்களில், அப்பொழுது பின்தங்கிய பகுதிகளான வவுனியா, முல்லைத்தீவு மற்றும் மன்னார் ஆகிய இடங்களில் கூட்டுறவு இயக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தியும் பலப்படுத்தியும் தன்னந்தனியே காட்டுப்பாதைகளுடே தனது இருசக்கர விசையுந்தில் பயணித்து அயராது பணிபுரிந்தவராவார். இக்காலத்திலே தான் தனது உள்ளம் கவர்ந்த, பின்னர் நெடுநாள் வாழ்க்கைத் துணைவியான மன்னார் கச்சேரியின் பிரதம எழுத்தரான திரு. பொன்னையா - அன்னம்மா தம்பதிகளின் அழகிய புத்திரிகளில் ஒருவரான “செபஸ்தியான அன்டோனியா டயமன்” அவர்களை காதலித்து தனது பெற்றோரின் எதிர்ப்புகளுக்கிடையே திருமணம் செய்துகொண்டார். 1948^{ம்} வருடம் கொழும்பில் பணியாற்றியபின் தனது கூட்டுறவு பரிசோதகருக்கான பணியில் இருந்து விலகிக்கொண்டார்.

ஏற்கனவே ஆசிரியர்களாக கடமையாற்றிய தனது சகோதரர்களான புகழ்பெற்ற கல்விமானும், கல்வியியல் முதுகலைமாணியும், யாழ். கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலையின் நிறுவனத் தலைவராகவும், இளவாளை புனித என்றியரசர் கல்லூரியின் முகவராயும் இருந்த வண. பிதா. எல். எ. சிங்கராயர் அ.ம.தி அவர்களையும், கொழும்பு புனித ஆசீர்வாதப்பர் கல்லூரியின் ஆசிரியர்களாக பணியாற்றிய முதுகலைமாணி திரு. அ. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களையும், திரு. எல். எ. அருளானந்தம் அவர்களையும் தொடர்ந்து, தாமும் ஆசிரியராக தமது பணியை 1950^{ம்} வருடம் இளவாளை புனித என்றியரசர் கல்லூரியில் ஆரம்பித்தார். தனது ஆசிரியப்பணியுடன், விளையாட்டு

மற்றும் உடல் பயிற்சிகளுக்காண மேலதிக
பொறுப்புகளையும் ஏற்றுக்கொண்டார். இவரினால்
பயிற்றிவிக்கப்பட்ட புனித என்றியரசர் கல்லூரியின் குழு,
கல்லூரிகளுக்கு இடையிலான உதைப்பந்தாட்ட
சுற்றுப்போட்டியில் 1950^{ம்} வருடத்துக்கான
வெற்றிக்கிண்ணத்தை சுவீகரித்தது.

1951^{ம்} வருடம் மகரகமையில் உள்ள அரசினர் ஆசிரிய
கலாசாலையில் இணைந்து பயின்று இறுதியில் ஆங்கில
ஆசிரியர்களுக்கான தராதரப்பத்திரதப் பரீட்சையில்
சித்தியடைந்தார். அந்நாளில் அங்கு போதனாசிரியராக
இருந்த முன்னாள் ஊர்காவல்துறை நாடாளுமன்ற
உறுப்பினர் பண்டிதர் கௌரவ கே. பி. இரத்தினம் அவர்களின்
பிடித்தலுக்குரிய மாணவர்களில் ஒருவராகவிருந்தார்.

01/02/1953 வருடம் முதல் 14/02/1963 வரை மானிப்பாய்
மெமோரியல் பாடசாலையில் ஆங்கிலம், தூயகணிதம்,
சித்திரக்கலை ஆகிய பாடங்களின் ஆசிரியராகவும்
உடல்பயிற்சித்துறைக்குப் பொறுப்பாளராகவுமிருந்தார்.
இவரால் பயிற்றிவிக்கப்பட்ட மெமோரியல் பாடசாலையின்
உடல்பயிற்சி அணி 1956^{ம்}, 1957^{ம்} வருடங்களுக்கான
“லங்காதீபா” கிண்ணத்துக்கான அகில இலங்கை
பாடசாலைகளுக்கு இடையிலான உடல்பயிற்சிப்
போட்டியில் வெற்றிக்கிண்ணங்களை தமதாக்கிக்கொண்டது.
இவர் இடமாற்றம்பெற்றபோது மானிப்பாய் பொதுமக்களால்,
புகழ்பெற்ற மருதடி ஆலய முற்றலில் அவருக்கு
பிரமாண்டமான பிரியாவிடை வைபவம் வைத்தியகலாநிதி
அமரர் ஜெ. நவரத்தினம் அவர்கள் தலைமையில்
நடத்தப்பட்டது.

15/02/1963 தொடக்கி 14/06/1969 வரை தாம் ஆரம்ப கல்வி பயின்ற மாதகல் சஞ். சூசையப்பர் ஆங்கில பாடசாலையில் நற்பணியாற்றினார். பாடசாலையில் விஞ்ஞான கல்வியை அறிமுகப்படுத்தி ஆய்வு கூடம் அமைக்கவும், விஞ்ஞான ஆசிரிய நியமனத்துக்காகவும் பெருமுயற்சியெடுத்து வெற்றிகண்டார். அதிஸ்டலாப சீட்டுமூலமும் “பாசத்தின் பரிசு” என்ற நாடகத்தை சஞ். சூசையப்பர் கல்லூரியில் அரங்கேற்றியதன் மூலமாகவும் பணம் திரட்ட முன்னின்று உழைத்தார். “பாசத்தின் பரிசு” நாடகத்தில் நல்லாசான் யோசப் அவர்களே கதாநாயகனாகவும் அமரரான “கலாதரன்” திரு முருகேசு சின்னத்தம்பி அவர்கள் கதாநாயகியாகவும் நடிக்க முன்னாள் சுகாதாரப் பரிசோதகர் அளவையூர் திரு. யோகேந்திரன் அவர்களால் இயக்கப்பட்டு மாதகல், பண்டத்தரிப்பு, யாழ்பாணம் மற்றும் நெடும்கேணி ஆகிய இடங்களில் அரங்கேற்றப்பட்டு கலாரசிகர்களின் அமோக ஆதரவைப் பெற்றது. அமரரான முன்னாள் அதிபர் திரு. சி. வி. ஈ. நவரட்ணசிங்கம் அவர்கள் விட்டுச்சென்ற பணிகளை தாம் அதிபராக கடமை புரிந்த வேளையில் தொடர்ந்து முன்னெடுத்து, கனிஸ்ட பாடசாலைக்கான புதிய கட்டிடத்தையும், புதிய திறந்த வெளியரங்கினையும் நிறைவு செய்தார். இவர் காலத்திலேயே பெண்களுக்கான கல்வியும், முதலாம் வகுப்பு தொடக்கம் மூன்றாம் வகுப்புக்கான கல்வியும் பாடசாலையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு பாடசாலை மகா வித்தியாலய தரத்துக்கு உயர்த்தப்பட்டது. பாடசாலையில் இவர்காலத்தில் நடாத்தப்பட்ட வருடாந்திர விளையாட்டுப்போட்டிகள் சிறிய அளவிலான ஒலிம்பிக் போட்டிகளுக்கு நிகராக சிறந்த ஏற்பாடுகளுடன் நடாத்தப்பட்டன. பாடசாலையின் முன்னேற்றத்துக்காகவும் மாணவரின் கட்டுப்பாட்டுக்காகவும் பேரார்வத்துடன்

அயராது உழைத்தும், புழப்படாதவொரு செயல்பாட்டாளர். மண்ணெண்ணை விளக்கெரித்து கடமை நேரத்தின் பின்னும் சஞ். சூசையப்பர் மகா வித்தியாலய அதிபர் காரியாலத்தில் சன்மானம் ஏதும் இன்றி அவர் கடமையாற்றிய நாழிகைகள் கணக்கிலடங்கா.

தனது ஆசிரியப்பணியை அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரியில் 15/06/1969 தொடக்கி 09/07/1975 அன்று இளைப்பாறும்வரை தொடர்ந்தார். கல்லூரியின் 75^{ம்} வருட தினவிழாவில் “வேனிசநகர வாணிபன்” என்ற ஆங்கில நாடகத்தை திறம்பட இயக்கி அரங்கேற்றி அனைவரினதும் பாராட்டுதலை பெற்றார். இவரால் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட கல்லூரி இரண்டாம் அணி, யாழ்பாணப் பாடசாலைகளின் உதைப்பந்தாட்டக் கழகத்தால் நடாத்தப்பட்ட உதைப்பந்தாட்ட சுற்றுப்போட்டியில் 1971^{ம்} வருடத்துக்கான வெள்ளிக்கிண்ணத்தை வென்றது. இவர் இளைப்பாறியபோது கல்லூரியினாலும் அளவெட்டி பொதுமக்களாலும் சிறப்பான பிரியாவிடை வைபவம் நடத்தப்பெற்றது.

போட்டி அறிவிப்பாளராக அவரது வெண்கலக் குரல் யாழ்பாணத்தின் முக்கிய விளையாட்டுப் போட்டிகளில் கணீரென பேரொலி மூலம் ஒலித்ததை அன்று கேட்டவர் பலர் இன்றும் நினைவு கூருவர். தாம் பணிபுரிந்த இடங்களிலும், தனது சொந்த ஊர், அதன் சுற்று வட்டாரங்களிலும், நமது நல்லாசான் அவர்கள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவராக அறியப்பட்டிருந்தார்.

தொழில்களில் ஆசிரியத் தொழிலே மேன்மையானது. மேன்மையான நல்மானாக்கரை கட்டுப்பாடு கலந்து உருவாக்கிய நல்லாசான் அமரர் யோசப் போன்றவர்கள் என்றும் நமது நன்றிக்கு உரித்தானவர்களாவார். தனது ஆசிரியப் பணிகளுடன், சமூக நலன்களுக்காகவும், நலிந்தவர்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்து, அவர்களின் மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீள்விக்க தளராது போராடிய சமூகப் போராளியான திரு. யோசப் அவர்கள் என்றும் பாராட்டப்பட வேண்டியவரே. அரசயந்திரமாகட்டும், சட்டத்தின் காவலர்களாகட்டும் அவர்களிடம் இருந்து சற்றும் சளைக்காமல், ஏற்புடைய தீர்வினை பெறுவதில் வல்லவர்.

விளையாட்டுப் போட்டி அறிவிப்பாளராக. As a Compere in a Sport meet.

மாதகலிலுள்ள அவரது குடும்ப வாசஸ்தலமான “அமிர்த வில்லா”வின் முன்புறத்து தாழ்வாரம் சாதி மத வேறுபாடின்றி உதவி கேட்டு வருபவர்களினால் அன்று நிறைந்திருந்தது. அவரது ஆதரவு, ஆலோசனைகள், நெறிகாட்டுதல், மற்றும் அவரது தலைமைப் பண்பு என்பன மக்களுக்கு இன்றியமையானதாக இருந்தது. உள்ளூர் குறுகிய அரசியல் சமூக-மத வெறிபிடித்த சக்திகளின்

எதிர்ப்புகளுக்கிடையே அவர் தனது சமுதாயப் பணிக்கான பயணத்தை தொடர வேண்டியிருந்தது. . இந்த எதிர்ப்புகள் அவரது சொந்த ஆளுமைக்கும், அவர் சார்ந்த சமூக-மத பின்புலத்துக்கும், அவரது முற்போக்கு சிந்தனைகளுக்கும் எதிர்பாடு உடையதானவையாகும்.

நல்லாசான் அவர்கள் ஒரு சிறந்த ஆங்கிலப் பேச்சாளர், நாடக நடிகர், விளையாட்டு வீரர் அத்துடன் ஒரு நல்ல கமக்காரனுமாவார். மாதகல் மண்ணினதும் மக்களினதும் உயர்வுக்கு உழைத்தவர், பண்டத்தரிப்பு கிராமசபையின் அங்கத்தவராகவும், மாதகல் பரீஸ் பலநோக்குக் கூட்டுறவு சங்கத்தின் நிருவாகசபை உறுப்பினராகவும் சேவையாற்றியவர். வலிகாமம் வடக்கு செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் செயலாளராக இவர் பணியாற்றிய போது, 1964^{ம்} வருடம் மார்கழி 22^{ம்} நாள் வீசிய கடும் சூறாவளி அனர்த்தங்களின் பின், இரவு பகல் பாராது பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் துயர் போக்க அயராது சேவை புரிந்தார்.

தனது குடும்பத்தவர்களால் “ராசா” என்றும் ஊரவர்களால் “எல் எ மாஸ்டர்” என்றும் அழைக்கப்பெற்ற, நற்பணியாளரும், நல்லாசானாகவும் வாழ்ந்து, மாதகல் மக்கள் மனதில் நிறைந்த அதன் தவப்புதல்வன் எல். எ. யோசப் அவர்களை மாதகல் என்றும் நினைவு கூரும்.

Mathagal Was Deprived of One of Its Great Sons.

This article is the translation of articles published on the occasion of Late Mr. L. A. Joseph's – 100th Birthday (09-07-2017), in the Sri Lankan Tamil daily's "Verakesari" and "Thinnakkural".

Today would have been the 100th birthday of the Late Mr. L. A. Joseph (LAJ) of Mathagal. He was the youngest and fifth son of the then shipping magnate and poet "Varakavi" Loppupillai Amirthanathar and Mrs. Selvam Amirthanathar, a leading and well respected Catholic family of Jaffna. Born on the 09th July 1917, he passed away at Mount-Lavinia on the 25th August 2008 at the age of 91. His forefathers, well known philanthropists of the north, Nicholapillai Bastiampillai and Bastiampillai Loppupillai, were pioneers and plied their maritime trade around the countries of the Bay of Bengal and the Arabian Sea during the British period in the early 18th century. They had their own fleet of ships and maritime trading posts in Porto-Nova in South India and Arrakan in Burma. The ships were constructed in their own facility in Porto-Nova, and the maritime trading opportunities opened by them were followed by other maritime traders of the north, and dominated the early maritime trade during the British period in Ceylon. This was especially true in the Maritime District of Jaffna, which also included parts of the Coromandal coast of India.

LAJ had his initial education at the St. Joseph's English School in Mathagal, where he won the 1st form scholarship to St. Patrick's College, Jaffna in 1929 thus following in the footsteps of his four elder brothers, who were also educated there. He spent two years at St. Patrick's, successfully completing the regular forms and was involved in extracurricular activities including boxing, cadetting, football, cricket, and also taking many first places in athletics. At St. Martyn's Boarding School he played in the 1st eleven soccer team when he was only twelve years old. When reading the 3rd form, he left St. Patrick's College, as the Boarding School life had become intolerable to the active and highly energetic young Joseph, who became a target for daily punishment for breaking silence and other petty rules. He was a free spirit at his parents' home, probably due to the fact that he was the youngest in the family, and when he

requested his parents make him a day scholar, they disagreed, so he gave up schooling and this was a decision his parents found it hard to come to terms with.

In 1931 he returned to St. Joseph's English School at Mathagal. The Rev. Fr. Emilianus Pillai O.M.I., who later become the first native Bishop of Jaffna, was the Principal there. The Rev. Fr. Emilianus Pillai was a very understanding and accommodating principal, but also a disciplinarian, and gradually he made the undisciplined student a totally different person in every way. The Rev. Fr. Emilianus Pillai seemed to have told the young Joseph at one stage that he had become a priest to reform him. It proved to be so and later LAJ named one of his sons after him.

LAJ successfully sat the Junior School Examination in July 1934 and joined St. Henry's College Ilavalai in October 1934 in the London Matriculation class. The Rev. Br. Benjamin was his Science Teacher and also the Prefect of Games. LAJ was the Leading member of the House of Thistles and was the Captain during 1936 and 1937. In English elocution he won the second prize in 1935 and first prize medal 1936.

LAJ was an all-round sportsman, at cricket he represented the college from 1935 to 1937 and was the Vice-Captain of the 1937 team. In athletics he was the champion athlete year after year, winning first place in 100yds, 220yds, 440yds, and also in the Long Jump. In 1936 LAJ also participated in the Athletic Championship at the Valigamam North Inter School Sports Meet, winning first place in 100yds, 220yds, 440yds and also in Long Jump. In the same year the Varsity Naemians held a sports meet at St. Patrick's College, Jaffna. LAJ won first place in the Long Jump and ran a close second place in the 100yds to Mr. Desmond de Silva, the Ceylon Champion at that time who would later become the Inspector General of Police (IGP). LAJ was also a member of the College Volley-Ball team during his time at the College. What a wonderful sporting life that was.

LAJ was successful in the London Matriculation Examination held in 1940. From 1940 to 1942 he was an Assistant English Teacher at Our Lady of Refugees School at Jaffna.

From 4th November 1942 to June 1948, he served as a Cooperative Inspector covering Vavuniya, Mullaitivu and Mannar providing unceasing pursuit of service for the introduction and successful establishment of the Cooperative movement during the Second World War in these areas, which were considered as backward at that time. He ended his carrier as a Cooperative Inspector after serving in Colombo.

LAJ re-entered the teaching profession following in the footsteps of his three elder brothers. They were, the eminent educationalist the late Rev. Fr. L. A. Singarayer O.M.I. M.A (Lond), former Director of Colombogam Teacher's Training College, Jaffna and former Principal of St. Henry' College, Ilavalai; the late Mr. A. Ganaparagasam M.A (Lond) and the late Mr. L. A. Arulanandam. The latter two were attached to St. Benedict's College at Colombo.

On 8th May 1950, LAJ joined St. Henry's College Ilavalai as an Assistant Teacher and also took charge of the Sports and PT activities. The Henrician team coached by LAJ won the Inter schools football tournament in 1950.

In 1951 LAJ entered the Government Teacher's Training College, Maharagama and gained a Secondary Teacher's Certificate. The Late MP for Kayts Pundit K. P. Ratnam was one of his lecturers.

From 01/02/1953 to 14/02/1963 he served as an Assistant Teacher at Manipay Memorial English School where, as a competent Teacher, he taught English, Mathematics, Arts and Physical Education. The Manipay Memorial PT Drill Squad, trained by LAJ, won the "Lankadeepa Cup" in 1956 and 1957 in the all island competitions. When he left Manipay Memorial, he had a public farewell function in front of the famous Manipay Maruthady Pillaiyar Temple, and the occasion was well attended by the public and presided over by the Late Dr J. Navaratnam

From 15/02/1963 to 14/06/1969 he was at St. Joseph's English School at Mathagal. He was instrumental in introducing science education at St. Joseph's, establishing the science laboratory and the appointment of the science teacher. In 1964, to raise required funds for the science laboratory, he organised a raffle and staged a Tamil Drama "Pasaththin Parisu" at St. Joseph's. LAJ played the leading role as the hero in the drama directed by the late Mr Yogendren (PHI). The drama was also well received in Pandatteruppu, Aleveddy, Jaffna and Nedumkerni. LAJ completed development tasks such as the new lower school building and the open air stage, which were left by the late Principal Mr. C. V. E. Navaratnasingham. During his spell as the principal of St. Joseph's, LAJ turned the boy's only school into a mixed school, and it was upgraded as a Maha Vidiyalaya. During his time, St. Joseph's saw many well organised inter house athletic meetings, which resembled mini Olympics. He was a true unsung hero whose commitment was second to none, was always passionate about the development and discipline of the school, working long hours under the kerosene lamp in the office of the principal at St. Joseph's.

His golden voice made him a highly sought announcer, LAJ graced the air via the loud speakers in various Track and Field meetings in the North. He finally served at Arunothaya College at Aleveddy from 15/06/1969 until his retirement on 09/07/1975. For the 75th anniversary of the college, held in September 1969, he directed and produced an English play "Merchant of Venice", which was well received. Arunothaya's 2nd eleven soccer team, coached by LAJ, won the cup in the tournament conducted by the Jaffna Schools Football Association in 1971. He was given a hearty farewell by the college and the public of Aleveddy on his retirement.

As a strict disciplinarian, and a competent teacher, whether it was at the St. Henry' College, Manipay Memorial School, Mathagal St. Joseph's or Aleveddy Arunothaya College where he served, LAJ was extremely popular amongst his students and staff. Among all the professions in the world, teaching is undoubtedly the most influential. Due to the responsibility of moulding young minds into

tomorrow's responsible citizens, we owe a debt of gratitude towards teachers like LAJ for their sterling service.

Apart from his teaching profession, LAJ was a renowned social advocate in the area. He had the acumen to identify social injustice and obstacles, institutional corruption and had the commitment, courage, concern and strength to challenge and deliver justice for the oppressed, underprivileged, disadvantaged or voiceless persons or groups, defending their rights.

His ancestral home "Amirtha- Villa" Mathagal was frequented by the people who needed his help to deal with the establishment. The truly great men are not the men of wealth, of possessions, not men who gain name and fame, but those who advocate for justice, testify to the truth and refuse to compromise whatever the cost. LAJ was determined to do what he considered to be right. He was harassed by the local political establishment and opposed by the bigots for his progressive ideologies, the advocacy which he stood for and who and what he was. But they could not buy his soul or break the spirit of the determined warrior of a school teacher. He supported just causes and fought injustice, took responsibilities on his shoulders when required and found constructive solutions in crisis situations. His advice, guidance and leadership were highly valued. For possessing this invulnerability of spirit, LAJ deserves high admiration.

Furthermore LAJ was an accomplished orator, actor, athlete, artist and farmer. He was dedicated to promoting the development of the community of Mathagal and surrounding areas. On December 22, 1964 a powerful cyclone struck northern areas of Ceylon and caused catastrophic damage to lives and properties. As the Secretary of Valigamam West Red Cross Society, he relentlessly served day and night in the affected areas and among the people.

He retired from teaching in 1975 living in Mathagal till 1988 and moved to Mount-Lavinia where he lived out his golden years until he was called to his eternal rest.

Locally he was well known as “LA Master”, and with his death, Mathagal was deprived of one of its great sons. “We never need a special day to bring you to our mind, for days without a thought of you, are very hard to find”.

Nowadays We Rarely Find Men of His Calibre.

Rev. Fr. Louis Ponniah O.M.I

The late Mr. Loppupillai Amirthanathar Joseph, popularly known as L. A. Master, was one of the well-known citizens of Mathagal who enjoyed the esteem and confidence of the general public during the second half of the 20th century. He was esteemed for his uprightness, charitable and loving disposition and respected for his paternal and friendly advice. He combined both ability and integrity among other desirable qualifications. His life record is one of great earnestness and untiring activity in uplifting the community and in advancing the interests of education and sports as a committed and dedicated teacher.

From the early eighties I have had the pleasure of knowing him personally and enjoying his affection and hospitality. His home was always a scene of contentment and cheerfulness. In the late eighties, due to the unpredictable situation in the North, he moved to Mount Lavinia with his family and spent the evening of his life there. During his residence in Mount Lavinia I always made it a point to visit him, whenever I had the chance to go to Colombo, and enjoy his company, invariably with a scrumptious lunch. Though I learned that in his early life he was a very dynamic and vibrant person, full of enthusiasm with an intrepid and tenacious fighting spirit in the cause of justice, as I saw him in his retired life, he was the epitome of simplicity, modesty and humility with a genial and amiable disposition.

Mr. Joseph was a father figure for me. I immensely enjoyed conversing with him in English. He had a command and facility in it, having had his education and Matriculated during the British Raj, and also for having been by profession a teacher of English. He was a typical specimen of a revered old timer. Nowadays we rarely find men of his calibre. No one who called on him failed to feel it was a pleasure to partake of his hospitality, in which he excelled. Every time I visited his home it was a memorable and treasured

experience. The last time I had the pleasure to be with him was on the occasion of his 90th Birthday celebrations along with his near and dear ones. I consider myself fortunate to have been present on that day. That day remains so vivid and fresh in my mind that it is hard to believe that ten years have passed since then. I do really miss him.

After a happy period of retirement with his devoted and loving children, while all the time being grateful to God for his gracious Providence towards him, the following year on the 25th of August, he went to his heavenly reward for which he was ever prepared and looking forward to. He was a man of deep faith and religious conviction and its observance had pride of place in his day to day life. He made sure that this was also profoundly instilled in his children, who bear exemplary witness to their faith.

The Brightest Star

*Every night, before I sleep, I take a look into the night sky.
Peering through my window, I stare up into the noiseless night,
Abstracted from my surroundings, I place my focus on one star,
A beautiful star, the one that gives off the most light*

*I begin to think about my dear Grandpa,
Who I have heard so much about,
The person whom I admire the most,
Which is true, without a doubt*

*My Grandpa was an amazing father,
To my father, and his all his siblings
The stories told about him are awe-inspiring
We all love him more than anything*

*My Grandpa was a great sports man,
And was a principle teacher as well,
What a multitalented man he was,
He'd pick anyone up if they fell*

*Alas, I don't remember much about my Grandfather,
I was only little while he was still present,
But I know my Grandfather from the stories I've heard,
And the thought of him fills my heart with content*

*Whenever I look into the night sky, I search for one star,
The star that watches over me, that beautiful, bright star.
I believe that star to be none other than you,
My Dear Grandpa*

*Grand Daughter
Valentina Joseph*

தமிழுக்கும் கிறிஸ்துவத்துக்கும் அரும்பணிகளை ஆற்றிய புலவர் வரகவி அமிர்தநாதபிள்ளை பண்டிதர் க.நாகலிங்கம் - அளவெட்டி

இக்கட்டுரை அமரர் எல். எ. யோசப் அவர்களின் தந்தையார் வரகவி திரு.வ. லோ. அமிர்தநாதபிள்ளை (சின்னத்துரை) அவர்களின் நூறாவதாண்டு ஜெயந்தி விழாவை முன்னிட்டு “வீரகேசரி” நாளிதழிலும் “பாதுகாவலன்” வாரவிதழிலும் வெளியானது.

யேசுநாத சுவாமி திருப்புகழ்,
லூர்துமாமாரி தோத்திரப்
பாமாலை முதலிய பலப்பல
நூல்களின் ஆசிரியர் வரகவி
அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள்
மாதகலைப் பிறப்பிடமாகக்
கொண்டு வாழ்ந்தவர். இவர்
லோப்புபிள்ளை அவர்களின்
புத்திரராவார். திரு.
லோப்புபிள்ளை அவர்கள்
வல்வெட்டித்துறையைப்
பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்
எனவும் மாதகலில் மணம்
புரிந்தவர் எனவும் அறியக்
கிடக்கிறது. இவரது
புத்திரர்களில் ஒருவரான.
திரு. வ. லோ.
அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள்
மாதகல் தைரியநாத அச்சு

வரகவி வ. லோ. அமிர்தநாதபிள்ளை
Varakavi B. L. Amirthanathapilla

இயந்திரசாலையை ஸ்தாபித்தவரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்களின் நூறாவதாண்டு ஜெயந்தி நாளை முன்னிட்டு அவரின் செயல்கருஞ் செயல் குறித்து சிறிது சிந்திப்பது பொருத்தமானதே.

திரு. வ. லோ. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள், கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபராக இருந்து அரும்பணியாற்றிய வண. சிங்கராயர் ஒ.எம்.ஐ., எம். எ. (லண்டன்) அவர்களின் அருமைத்தந்தையார் என்பதைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அவரை இன்னாரென்று சுட்டிக்காட்டுவது இலகுவாகும் எனக்கருதுகின்றேன். திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்களின் கவிதா சக்தியை வெளியுலகம் நன்கு தெரிந்து கொள்ளாமலிருந்தது என்பது புனைத்துரையன்று. இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் பலருக்கு அத்தகைய கவிஞர் ஒருவர் இருந்திருக்கிறார் என்பது தெரியாமலிருந்ததென்பதும் உண்மையே. திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள் பாடாமல் இருக்கமுடியாத ஒருவர் என்பதும் அவரது தோத்திரப் பாமாலைகள் பத்திரசம் சொட்டுபவை என்பதும் வெளிப்படையானவை. இத்தகைய புலவர்கள் தமது சுயவிளம்பரத்தை விரும்பி வாழ்வதில்லை. ஆனால் புலவரவர்களின் புத்திரர்களோ அன்றி உற்றார் உறவினரோ அல்லது மாதகல் கிராமதினரோ இவரின் அரிய படைப்புகளை உலகறிய பரப்ப முன்வராமை கவலைக்குரியதே.

திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள் எழுதிய ஆயிரக்கணக்கான பாடல்கள் இன்னும் வெளிவந்தில. அர்ச். லூர்துமாமாரி தோத்திரப் பாமாலை என்றொரு நூல்மட்டும்

இற்றைக்கு ஏறத்தாள இருபத்தைந்ததாண்டுகளுக்கு முன் வெளிவந்துள்ளது. இத்தோத்திரப் பாமாலையில் ஒரு அந்தாதியும் சில விருத்தப்பாக்களும், சொல்லணிச் செய்யுட்கள் சிலவும் பிறவும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவரது சொல்லணிகள் பலவற்றுக்கு இலக்கியமாயமைந்த செய்யுட்கள் வியப்பூட்டும் தன்மையின. நாகபந்தம், இரட்டை நாகபந்தம், சதுர்நாகபந்தம், அட்டநாகபந்தம், முரசபந்தம், முதலாய அணிகளையும் அவற்றுக்கு உதாரணச் செய்யுள்களையும் மாறனலங்காரம் தண்டியலக்காரம் முதலிய நூல்களில் காண்கின்றோம். இத்தகைய கவிகளைப் புனைவது மிகுதியுஞ் சிரமமானவேலை. இச்சிரமம் வாய்ந்த பணியை திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை சிறப்பாக செய்து முடித்திருப்பது அவரின் கவிதா விசாலத்தை ஐயம்திரிபுகளுக்கு இடமின்றி எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கவிதையில் பொருளுக்கே முக்கியம் கொடுப்போரும் சொல்லுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்போரும் எனப்புவர்கள் இருவேறு வகையினர். இந்த இருவேறு வகையினும்படாது சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து மொழியுயர்வும் பொருளுயர்வும் நாடுவார் இன்னொருவகையினர். திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்களின் கவிதைகளில் சொல்லே முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது என்பது எனது கருத்து. சந்தக் கவிகள் சந்தஞ்சிதையாமலும் யாப்பிலக்கணம் பிறழாமலும் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

மாதகல் துறைமுகத்தின்கண் திருக்கோவில்
கொண்டிருக்கும் அர்ச். லூர்துநாயகிபால் புலவருக்குள்ள

ஈடுபாட்டை அவர் இயற்றிய தோத்திரப் பாமாலை நன்கு
எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவ்வாறே இவர் இயற்றிய யேசுநாத
சுவாமி திருப்புகழ் சந்தக்கவியமைப்பதில் இவருக்குள்ள
திறமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. அருணகிரிநாதர்
திருப்புகழை அடியொற்றியே இத்திருப்புகழ்
அமைக்கப்பட்டதென்பதை இரண்டையும் ஒப்பவைத்து
நோக்குவோர் இலகுவாக அறிந்துகொள்வர்.

திரு. அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள் தமிழ் மொழிக்கும் கிறிஸ்துவ சமயத்துக்கும் ஆற்றிய அரும்பணிகளை பேறுடையானவாக தமிழறிஞர்கள் விசேடமாக கிறிஸ்தவ தமிழறிஞர்கள் முன்வருவார்களாக.

கவிஞரின் புகழ் பல்லாழி நிலைபெறுக.

1944

இழப்பைக் கண்டு சோர்ந்தவருமல்ல வெற்றியைக் கண்டு செருக்குற்றவருமல்ல.

அ. அ. ஜெயரட்ணம் - மாதகல்

ஈழத்திருநாட்டின் வடபுலமண்ணில் கடல்வளம், நிலவளத்துடன் இறை விசுவாசத்துக்கும் நற்பண்புகளுக்கும் உரித்தான மாதகல் மண்ணில் செல்வச்செழிப்புடன் பல கப்பல்களுக்கு அதிபதியாக வாழ்ந்த “வரகவி” லோப்புபிள்ளை அமிர்தநாதர் - செல்வம் தம்பதிகளின் அருந்தவத்தின் இளைய புதல்வராக 1917^{ம்} வருடம் ஆடித்திங்கள் ஒன்பதாம் நாள் பிறந்தார் நமது நல்லாசிரியர்.

இவரது வாழ்வில் பல நற்செயல்களையும் தியாகங்களையும் புரிந்து மக்களுக்கோர் முன்மாதிரியாக திகழ்ந்தார். அவரது நகைச்சுவைமிக்க சொல்வன்மையால் மக்கள் மனங்களை எழிதில் கவரும் வல்லமை மிக்கவராகவும், கல்வியில் அதுவும் ஆங்கிலத்தில் சிறந்த ஆசானாகவும், கணிதத்தில் மேதையாகவும், சித்திரத்திலும் புகைப்படக்கலையிலும் ஆற்றல்மிகு கலைஞனாக, விளையாட்டுதுறையில் சிறந்தவீரனாக, நாடகத்துறையில் நல்லதோர் நடிகனாக, இத்தனை புகழ்ச்சிக்கும் உரித்துடையவர் நமது பாசமிகு எல் எ மாஸ்ரர் ஆவார்.

அவரை உறவினர்கள் “ராசா” என்றும் ஏனையவர்கள் “எல் எ மாஸ்ரர்” எனவும் அழைப்பார். “எல் எ மாஸ்ரரை” தெரியாதோர் சுற்று வட்டத்தில் இல்லையென்றே துணிந்து கூறலாம். மாதகல் ஊரிலும், அவர் ஆசிரியராக

பணியாற்றிய பணித்தளங்களிலும் அவரது புகழ் ஓங்கி நிற்பதை நாம் நன்கு காணக்கூடியதாக உள்ளது.

நான் மாதகல் சஞ் துசையப்பர் ஆங்கில பாடசாலையில் கல்வி பயில சென்ற வேளையில், என் சிறுவயது முதல் தன் சொந்த மகனைப்போல் என் கல்வியிலும் வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த அக்கறைகொண்டு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார். இவர் மட்டுமல்ல இவரது வாழ்க்கைத் துணைவியரான திருமதி டைமன் அவர்களும் அவரது பெயருக்கு ஏற்றாற்போல் அன்பான சொல்வன்மையாலும் பாசப்பினைப்பாலும் மக்களை கவர்ந்து எல்லோர் மனங்களிலும் நீங்கா இடம்கொண்டு “மம்மி” என்று யாவராலும் அன்புடன் செல்லமாக அழைக்கப்பட்டார்.

இவர்களது செழுமைமிக்க குடும்பவாழ்வு ஏனைய குடும்பங்களுக்கு முன் உதாரணமாகத் திகழ்ந்தது. நல்லதோரு குடும்பம் விசுவாசத்தின் விளைநிலம். இந்த வார்த்தைகளுக்கு ஏற்ப நமது ஆசிரியரின் சகோதரனும் சந்தோமையார் பங்கின் முதல் குருமணியுமான அருட்பணி அமரர் எல் எ சிங்கராயர் அ.ம.தி அடிகளார் தமது முதுமைக்காலத்தில் இளைப்பாற்றிக்காக பங்கு பணிமனையில் வாழ்ந்து வந்தார். ஆனால் அனுதினமும் மாலையானதும் தமது குடும்ப வாசஸ்தலமான “அமிர்த-வில்லா”வுக்கு செல்வார். மாலைப்பொழுது ஆறுமணியானதும் அருட்தந்தை அவர்களின் வழிநடத்துதலில் மூவேளைச் செபத்துடன் திருச்செபமாலை ஆரம்பமாகும். குடும்பத்தவர்கள் அனைவரும் மாலை ஆறுமணியாவதற்கு முன் வீடு திரும்ப வேண்டும் என்பது

கண்டிப்பான ஒரு கட்டளையாகும். அதுமட்டுமன்றி அவர்களது வீட்டில் இருந்து யாராவது வெளியே பாடசாலைக்கோ, வேலைக்கோ அல்லது நெடும்பயணம் செல்வதற்குமுன் வீட்டில் இருப்பவர்கள் அனைவரையும் அழைத்து நடுவீட்டில் வீற்றிருக்கும் புனிதர்களின் திருச்சுருபங்களின் முன் செபித்து எதுவித ஆபத்துமின்றி நலமுடன் மீண்டும் வீடு திரும்பவேண்டும் என வேண்டி நல்லாசி நல்கி வழியனுப்பி வைப்பார்கள். இவர்களது முன்மாதிரியான இந்த செயல்பாட்டை இன்றும் இவர்களது பிள்ளைகள் தாம் வாழும் இல்லங்களில் கடைப்பிடித்து வருவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

விவசாயமும் கடல்தொழிலும் முக்கியமாக விளங்கும் மாதகல் மண்ணில் விவசாயத்தில் தானும் சளைத்தவரல்ல என்பதை, தமது சொந்த காணிகளில் உபஉணவு பயிர்களை பயிரிட்டதன் மூலம் வெளிக்காட்டினார். தெருவில் போவோரும் வருவோருமான விவசாயத்தை தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் “உது ஒதுக்கு காணி மாஸ்ரர், உதிலை ஒண்டும் சரிவராது” என்று சொன்னவர்களின் வார்த்தைகளை பொய்யாக்கி, குடிமனைக் காணிகளில் உபஉணவுப் பயிர்களை வெற்றிகரமாக பயிரிட்டு தன்னிறைவு கொண்ட முன்னோடி விவசாயியாவார்.

கூட்டுறவுத்துறையில் தமக்கு இருந்த விசால அனுபவத்தைக்கொண்டு நமது கிராமத்தில் கடல் தொழிலாளர்களுக்கு என மாதகலில் முன்னோடியாக “மாதகல் மத்திய கடல்தொழிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கத்தை” உருவாக்கி அதன் பொது செயலாளராக நெடும் காலம்

சிறப்புடன் பணியாற்றினார். அடிப்படை வசதிகள் எதுவுமின்றி பாய்மரம் அல்லது துடுப்பின் உதவியுடன் தொழில்புரிந்த தொழிலாளர்களுக்கு மானிய முறையிலான இலகு கடன் அடிப்படையில் படகுகள், வலை உபகரணங்கள் மற்றும் வெளியிணைப்பு இயந்திரங்களை பெற்றுக்கொடுத்து அவர்களின் முன்னேற்றத்துக்கு வலுவூட்டி பிரதிபலன் எதுவுமின்றி பணியாற்றிய நற்சேவையாளர். முன்னாள் அமைச்சர்களான ஜோர்ச் ராஜபக்சே, பிலிப் குணவர்த்தன போன்றோரை மாதகலுக்கு அழைத்து தொழிலாளரின் துயர் போக்கமுனைந்தார். அவரது செயல்பாடுகளை இன்றும் மாதகல் மக்கள் தம்மனதில் நிறுத்தி நன்றிமறவாது கூறிவருவதைக் கேட்கலாம்.

மாதகல் மண்ணில் மட்டுமின்றி வெளியிடங்களிலும் “எல் எ மாஸ்ரர்” என்னும் நாமம் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றது. தனிப்பட்டவர்களின் பிரைச்சனையோ அல்லது பொதுப் பிரைச்சனையோ சமூகங்கள் சமயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரைச்சனைகளை முன்னின்று தீர்த்து வைப்பதில் வல்லமையுள்ளவராக விளங்கிய பெருமைக்குரியவர் எம் ஆசிரியரே, அதனால் அவர் மங்காப் புகழுடன் திகழ்கின்றார்.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு எமது பாடசாலையான மாதகல் சஞ் சூசையப்பர் ஆங்கில பாடசாலையில் அதன் விஞ்ஞான கூட நிர்மாணத்துக்கான நிதிசேகரிப்புக்காக நடத்தப்பட்ட “பாசத்தின் பரிசு” என்னும் நாடகத்தில் நமது ஆசிரியர் கதாநாயகனாகவும், காலம்சென்ற கலாதரன் திரு சின்னத்தம்பி அவர்கள் கதாநாயகியாகவும்

சுகாதாரப்பரிசோதகர் திரு யோகேந்திரன் அவர்களின் இயக்கத்தில் திறம்பட நடித்து அனைவரினதும் பாராட்டுதலைப் பெற்றது. அவரின் சிறந்த நடிப்பற்றல் இன்றும் என் மனக்கண்முன் நிழலாடுகின்றது.

தான் ஆசிரியராக பணியாற்றிய கல்விக்கூடங்களில் உதைபந்தாட்டம் துடுப்பாட்டம் குத்துச்சண்டை, உடல்பயிற்சி, ஆங்கில நாடகங்கள், பேச்சுபோட்டிகள், கவிதைப் போட்டிகளுக்கு மாணவர்களை பயிற்றுவித்து அவற்றில் வெற்றிபெற வைத்து ஆசிரியப்பணி அறப்பணி என்பதை நிரூபித்து சாதனைகள் பல படைத்தார். இவரிடம் கல்விபயின்ற மாணவர்கள் பலர் உயரிய பதவிகளில் நிலைத்து நிற்பதை காணலாம். இத்தனை புகழையும் பெருமைகளையும் பெற்ற எம் நெஞ்சிலிருந்து மறக்கமுடியாத நல்லாசானாகத் திகழ்ந்தவர் நாட்டில் ஏற்பட்ட போர்குழல் காரணமாக தான் நேசித்த மண்ணையும் மக்களையும் விட்டு மனவேதனையுடன் பிரிந்ததை நான் நன்கு அறிவேன்.

அவர் இழப்பைக் கண்டு சோர்ந்தவருமல்ல வெற்றியைக்கண்டு செருக்குற்றவருமல்ல. அநீதிக்கும் அடக்குமுறைக்கும் அடிபணியாத வணங்காமுடி, நீதிநெறிவழியுடன் எளிமையாக இறுதிவரை வாழ்ந்துகாட்டி மாதகல் மண்ணுக்கு மணிமகுடமாணவர். தமது தொண்ணூற்றியோரவது அகவையில் கல்கிசை இல்லத்தில் இறைபாதம் ஏகினார். அவரது உதயத்தின் நூற்றியோராவது ஆண்டையும் மறைவின் பத்து ஆண்டுகள் நினைவையும் நினைவுகூரும் இவ்வேளையில் அவர்

வாழ்ந்துகாட்டிய வாழ்வை, அவராற்றிய பணிகளை மறவாது
நினைவு கூருவது நாம் செய்யும் நன்றிக்கடனாகும். நன்றி.

**எங்கும் ஓங்குக அவரது நாமம், நீடுழி
வாழ்க அவரது புகழ்.**

திரு. திருமதி. வ. லோ. அமிர்தநாதபிள்ளை குடும்பம். தரையில் அமர்திருக்கும் சிறுவன் யோசப். Mr. & Mrs. B. L. Amirthanathapillai and Family, with 13 Year old LAJ seated on the floor.

திருமணபந்தத்தில் இணைந்தபோது

The Wedding Day

திருமணபந்தத்தின் வெள்ளிவிழா - Silver Wedding Anniversary

உதைப்பந்தாட்ட வீரராக - புனித என்றியரசர் கல்லூரி - 1935
Member of the Soccer Team - St. Henry's College, Ilavalai - 1935

கரப்பந்தாட்ட வீரராக - புனித என்றியரசர் கல்லூரி - 1935

Member of the Volley Ball Team - St. Henry's College, Ilavalai -1935

90^{வது} அகவை விழாவில் பிள்ளைகளுடன்.
Dad and the Children on the 90th Birthday Celebrations.

90^{வது} அகவை விழாவில் குடும்பத்துடன்
With the Family Members on the 90th Birthday Celebrations

90^{வது} அகவை விழாவில்
Contemplating 90 Years.

எல்லோராலும் போற்றப்பட்ட எல். எ. மாஸ்ரர்

கலாபூஷணம் - ஆ. இரகுபதி பாலஸ்ரீதரன்

(முன்னாள் தலைவர், கொழும்பு தமிழ் சங்கம்)

எடுப்பான தோற்றம், என்றும் புன்னகை பூத்த முகம், அழகான பல்வரிசை, கணீரென்ற வெண்கலக்குரல், பண்பட்ட நெஞ்சம் இவர்தான் “ராசா” என்று தமது குடும்பத்தவராலும், “எல். எ. மாஸ்ரர்” என்று ஊரவர்களாலும் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட அமரர்.

1969^{ம்} வருடம் எனது ஆருயிர் நண்பன், இலங்கை வங்கி சகா ராஜ்குமாரினால் “எனது அப்பா” என எல். எ. மாஸ்ரர் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கப்பட்டார். நான் மரியாதை கருதி “சேர்” என்று அவரை அழைப்பேன்; அவரோ “பாலா” என்று தமது கணீரென்ற வெண்கலக்குரலால் வாஞ்சையாக அழைப்பார். இணுவிலில் நடந்த எனது திருமணத்துக்கு முழுக் குடும்ப சகிதமாக “கோட், சூட்டுடன்” வந்து கலந்து கொண்டு கொட்டும் மழையில் சம்மணம் கட்டி பாயில் அமர்ந்து கல்யாண விருந்து அருந்தியது இப்போதும் என கண்முன் காட்சியளிக்கின்றது.

மேலும் அந்தக்காலகட்டத்தில் ஒவ்வொரு கிறிஸ்மஸ் தினத்தையும் அமரர் யோசப் மாஸ்ரரின் மாதகல் “அமிர்த-வில்லா” இல்லத்தில் எனது மனைவியுடன் கூடிக்களித்து, உண்டு மகிழ்ந்ததை எண்ணி இன்றும் மகிழ்கின்றேன். நள்ளிரவு தாண்டி உறங்கச் சென்றாலும், அதிகாலை எழுந்து சுடச்சுட கோப்பி தயாரித்து ஒவ்வொரு அறையாகத்தட்டி எம்மையும் எழுப்பி அனைவருக்கும் கோப்பி கொடுக்கும்

பாங்கு.... எனினும் முதல் கோப்பி அவர்தம் பெற்றோரின் எதிர்ப்புக்கிடையிலும் காதல் திருமணம் செய்து கொண்ட அன்புக்காதல் மனைவி அன்றோனியா டயமனுக்குத்தான்!

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் தாம்வாழ்ந்த ஊருக்கும், படித்து சேவையாற்றிய பாடசாலைகளுக்கும் பெருமை சேர்த்த செம்மல். விளையாட்டுத்துறையில் அமரர் யோசப் அவர்கள் ஒரு ஜாம்பவனாக திகழ்ந்தார் என்றால் அது மிகையாகாது. நல்ல பண்பாளராக சிறந்த குடும்பத்தலைவராக, ஆங்கிலத்தில் புலமையுள்ள பேச்சாளராக நல்ல நாடக நடிகராக, கமக்காரனாக, சமூக போராளியாக, சீர்திருத்தவாதியாக வேண்டியபோதெல்லாம் உதவிக்கரம் கொடுப்பவராக வாழ்ந்தவர்.

மாதகல் மண்ணின் நல்லாசானாக, தவப்புதல்வனாக வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து தமது 91^{வது} அகவையில் கல்கிசையில் எல்லாம் வல்ல இறையடி சேர்ந்து, மாதகல் மக்கள் மனதில் நிறைந்த தவப்புதல்வன் அமரர் எல் எ ஜோசப் அவர்களை மாதகல் மாத்திரமல்ல, அவரிடம் பயின்ற அனைத்து மாணவர்களும் என்றும் நினைவு கூருவர்.

வாழ்ந்த தலைவர்
மாதகல்

பப்பாவின் நினைவுகள்

வ. சே. மகேந்திரன்

விளையாட்டுத்துறை முதல்வர்

யாழ். மத்திய கல்லூரி (ஓய்வநிலை ஆசிரியர்)

“தாயின் வயிற்றில் நான் உன்னை உருவாக்கு முன்பே அறிந்திருந்தேன்.

நீ பிறக்கும் முன்பே உன்னை நான் திருநிலைப்படுத்தினேன்.

மக்களுக்கு சமூகசேவகனாக உன்னை நான் ஏற்படுத்தினேன்”.

மேற்சொன்ன வாக்குகளுக்கு அமைய யாழ் குடாநாட்டின் இயற்கைவளம் நிறைந்த மாதகலில், பெரும்கடல் வாணிகர் புகழ்பூத்த ஸ்ரீமான் அமிர்தநாதபிள்ளை - செல்வம் தம்பதிகளுக்கு இளைய புதல்வராக திரு. எல். எ. யோசப் அவர்கள் பிறந்து, பெருவாழ்வு வாழ்ந்து மறைந்தார்.

இறைவனின் அருள் வளங்கள் அனைத்தையும் அவர்களது குடும்பம் அளப்பெரியவிதத்தில் பெற்றமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக செல்வம் செல்வாக்கு, கல்வியறிவில் அவர்களது குடும்பம் தலையாக விளங்கியது. பெருவள்ளளாக விளங்கிய பேரனார் லோப்புபிள்ளையையும், முத்தமிழ் புலவராக விளங்கிய பெரியதகப்பனார் மதுரகவி சூசைமுத்துப்பிள்ளையையும், வரகவிப் புலவரான தந்தையார் அமிர்தநாதபிள்ளையையும், முதுகலைமாணிகளாக இங்கிலாந்தில் அந்நாட்களில் பட்டம் பெற்ற இருவரை சகோதர்களாகக்கொண்டமை, அவர்களின் பாரிய பரம்பரை இல்லமான “அமிர்த வில்லா” சொந்த நிலபுலன்கள் ஆதியனவற்றின் மூலம் சான்றாகின்றது. குறிப்பாக இவரது சகோரரனாகிய காலம் சென்ற அருட்தந்தை எல். எ. சிங்கராயர் அடிகளார் நாடறிந்த கல்விமானாகவும்

இறைபக்தியிலும் இனிய பண்புகளிலும் தலைசிறந்து எல்லோர்க்கும் முன்மாதிரியாக விளங்கினார்.

நான் அன்னாரின் குடும்பத்துடன் நெருங்கிப்பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்று, அவரது பிள்ளைகளில் ஒருவரைப்போல அன்புடன் நேசிக்கப்பட்டு தேவைப்படும்போது அறிவுரைகள் பெறும் பேறுபெற்றேன். அவரது பிள்ளைகளைப் போலவே நானும் அவர்களை பப்பா மம்மி என்றே அழைப்பேன். அவரின் வீட்டில் மாலைவேளைகளில் அவரின் மகனோடு கராட்டி பயிற்சியில் ஈடுபடுவேன். அதன் மூலம் அவர்களது குடும்பத்தை அறியும் வாய்ப்பும் நெருங்கிப்பழகும் வாய்ப்பும் கிட்டியது,

பப்பா மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஆனாலும் பழகுவதற்கு சிறந்த தந்தையாகவும், நல்ல நண்பனாகவும் கண்டிப்பு நிறைந்த நல்லாசிரியராகவும் திகழ்ந்தார். அவர் மட்டுமல்ல மம்மியும் சிறந்த தாயாகவும் தம்மைத் தேடிவருவோரை மனம்கோணாமல் உபசரிப்பதிலும் சிறந்தவர். அந்தத் தாய் கோபம் கொண்டதை நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. பிள்ளைகள் தவறு செய்தால் சிரித்துக்கொண்டே அறிவுரை கூறி திருத்திவிடுவார்.

ஒருநாள் நாம் வழமைபோல் கராட்டிப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, ஒருவர் துவிச்சக்கரவண்டியில் களைப்புடன் அவர்கள் வீடு வந்தார். வந்தாரை என்றும் வரவேற்கும் பப்பா உடனே மம்மியிடம் சொல்லி அருந்துவதற்கு அவருக்கு பாணம் ஏற்பாடு செய்தார். அவரும் மறுபேச்சு ஏதுமின்றி தாகம் தீர்த்ததன் பின் “நெடும்தூரத்தில் இருந்து வரும் நான், இங்கு வந்தால்

கட்டாயம் தாகசாந்திக்கு எதாவது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் வந்தேன்". என்றார். வந்தவர் ஒரு ஆசார்சீலரான சைவ மகன். அவர்கள் கண்டபடி எல்லார் வீட்டிலும் நீரோ உணவோ அருந்தமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட ஆசாரப் பின்னணியில் வந்தவர் தயங்காமல் அவர்களிடம் உரிமையோடு தாகசாந்தி செய்ததை இன்றும் நாம் பெருமையோடு நினைவு கூருகின்றோம். அவர்கள் வீடு தினமும் விருந்தாளிகளால் நிறைந்திருக்கும். எந்தநேரமும் யார் போனாலும் முகம் சுளிக்காமல் மனம் சளைக்காமல் உபசரிக்கப்படுவர்.

பப்பா தனது பிள்ளைகளை கண்டிக்க வேண்டிய இடத்தில் கண்டித்தும் அவர்களுக்கு நல்ல நண்பனாக இருக்க வேண்டிய இடத்தில் சிறந்த நண்பனாகவும் விளங்கினார். அவரது பிள்ளைகள் வளர்தவர்களான பின்னும், அவர்கள் தாயாரினதும் குறிப்பாக அவர்களது தந்தையரினதும் மடிகளில் படுத்திருந்து செல்லம் கொஞ்சுவதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு இப்படியொரு தந்தை இல்லையே என ஏக்கமாக இருந்ததுண்டு. சிறு வயதில் எனது தந்தையாரை இழந்தமையே அந்த ஏக்கத்துக்குக் காரணம்.

பப்பாவிடம் உதவிகேட்டு தினம் வரும் பலரை நான் பலமுறை கண்டதுண்டு. தன்னை தேடிவந்து உதவி கேட்போரை எந்தவித சமூக பாகுபாடின்றி தன்னால் இயன்ற உதவிகளை எவ்வித கைமாறுமின்றி நன்றே செய்வதில் அவர் சளைத்ததும் இல்லை என்றும் களைத்ததும் இல்லை.

நாட்டில் ஏற்பட்ட போர் சூழல் காரணமாக அவர் மனதார நேசித்த மக்களையும் மாதகலையும் ஐந்து தலைமுறை

கண்ட குடும்ப வாசஸ்தலத்தையும் விட்டு உடுத்த துணியுடன் மட்டுமே தனது மனைவி மற்றும் இரு மகர்களுடன் கொழும்பு மாநகருக்கு இடம்பெயர் நேர்ந்தது. அவர் வீணாக என்றும் தனது நேரத்தை வீணடித்ததில்லை. தனது துணைவியாருக்கு சமையலில் ஒத்தாசை செய்வது, பேரப்பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பது, பூந்தோட்டம், சித்திரம் தீட்டுவது, சிலைகள் செய்வது போன்ற கலைகளில் ஈடுபாடுகொண்டவர். காலவேளைச் செபத்திலும் மாலையில் குடும்ப செபமாலை சொல்வதிலும் ஞாயிறு பூசைகளையும் அவர் தவறியதும் இல்லை, அவற்றை அவரது குடும்பத்தினர் என்றும் தவற இடமளித்ததும் இல்லை.

இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல குரு, பாசமிக்க தந்தையை காலத்தின் நியதின்படி பிரிந்துவிட்டோம். தான் செய்த சமுதாய தொண்டு நன்றே நிறைவேதியது என்னும் பூரணத்துவத்துடன் இறையடி ஏகினார். அவரின் இழப்பு ஒரு பேரிழப்பாகும். பப்பா, மம்மி அவர்களின் ஆன்மாக்கள் நித்திய இளைப்பாறுதல் அடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டி நிற்கின்றேன்.

வாழ்நாளெல்லாம் வணங்கும் எனது மதிப்புக்குரிய குரு.

சுவாமிநாதன் தருமசீலன்

சமூகசேவையாளர் - சமாதான நீதவான்

மானிப்பாய் மெமோறியல் ஆங்கில பாடசாலை அன்றைய காலகட்டத்தில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற ஆங்கில பாடசாலையாகத் திகழ்ந்தது. அக்காலத்தில் மதிப்புக்குரிய எஸ். வி. அழகரத்தினம் அவர்கள் தலைமை ஆசிரியராக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். நான் அப்பொழுது அங்கு மாணவனாக கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தேன். அந்த வேளையில் பாடசாலைக்கு ஆங்கிலம், உடல்பயிற்சி, கணிதமாகிய பாடங்களுக்கான ஆசிரியராக எல். எ. ஜோசப் மாஸ்ரர் அவர்கள் அரும்பணியாற்றினார். பாடசாலை மாணவர்கள் யாவரையும் ஒழுக்கமாகவும் கட்டுக்கோப்புடனும் வழிநடாத்தி உடல்பயிற்சியிலும் விளையாட்டுத்துறைகளிலும் அவர்களைப் பங்கு பெறவைத்து ஊக்கப்படுத்தினார். அந்நேரம் பாடசாலையில் விளையாட்டுப்போட்டிகள் பேஜ் (Page) பிக்னேல் (Bicknell) ஸ்காட் (Scott) ஆகிய மூன்று இல்லங்களுக்கிடையே நடைபெற்றன. இவரின் காலத்தில் பாடசாலை விளையாட்டுத்துறையில் புத்துயிர் பெற்று விளங்கியது. இவரால்

பயிற்றுவிக்கப்பட மெமோறியல் பாடசாலை
மாணவிகள் அணி, அகில இலங்கை ரீதியில்
உடல்பயிற்சியில் இரண்டுமுறை “லங்காதீப”
கிண்ணத்தை வெற்றிகண்டது. மெமோறியல்
பாடசாலையிலும் மற்றும் பல பாடசாலைகளினது
விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் தனது கணீர்ரென்ற
வெண்கலக் குரலில் போட்டி விவரங்களை இவர்
ஒலிபரப்புவது சகலரையும் கவர்ந்தது. மெமோறியல்
பாடசாலையின் விளையாட்டுப்போட்டிகளில் இவர்
காலத்தில் மக்கள் பார்வையாளர்களாக மைதானத்தில்
நிரம்பிக் காணப்படுவர்.

ஆசிரியர் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் சிறந்த புலமை
பெற்றவர். அவரது ஆங்கிலப் புலமையின் மகிமையை
வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க இயலாது. அவருக்கு நிகர்
அவரேதான். எனது க.பொ.தா. வகுப்புக்கு அவர்தான்
ஆங்கில ஆசிரியர். மிகவும் தெளிவுடன் விளக்கமாக
ஆங்கில இலக்கணம், இலக்கியங்களை
மாணவர்களுக்கு சிறப்புடன் கற்பித்துக்கொடுப்பார்.
இவரின் ஆங்கிலம் கற்பித்தல் எனக்கும்
சகமாணவர்களுக்கும் மிகவும் பிடித்தமானதாகவும்
பயன்மிக்கதாகவும் இருந்தது. இதனால் இலங்கை
கல்வித் திணைக்களத்தின் க.பொ.தா. பரீட்சையில்

ஆங்கிலபாடத்தில் நான் மிகவும் சிறந்த பெறுபேற்றினை பெற்றேன்.

இவரிடம் பயின்ற ஆங்கில அறிவு இன்றும் எனது கடமைகளுக்கு மிகவும் ஏதுவாகவுள்ளது. அன்னார் கற்பித்துத் தந்த English Grammar, Literature, Essay Writing, Letter Writing, Spoken English ஆகியன எனக்கு “Anant English” மூலம் அநேக மாணவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவை ஊட்டிச் செயல்படக்கூடியதாக உள்ளது. இவரது கடப்பாடும் உண்மையும் நேர்மையான நடத்தையும் அநேக மாணவர்களின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிகோலானது.

அவரது மறைவுச் செய்தியை அறிந்தவுடன், அவர் ஒரு தெய்வீக ஆசிரியர் என்பதைக் குறித்து அவரது படத்துடன் பத்திரிகைகளில் தெரியப்படுத்தினேன்.

எனது ஆங்கில அறிவுக்கு உரமூட்டிய உண்மைக் குருவை நான் எனது வாழ்நாளெல்லாம் மனதில் வைத்து வணங்குவேன்.

ஒரு தேவாலயமும் வரலாற்றில் நாம் தேடிய மூதாதையாரும்.

ஆய்வும் ஆக்கமும்: தமிழ்நீ. பொன். சிவகுமாரன்

திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடுகின்ற வல்லை
பெற்றெடுத்த மகத்தான மண்ணின் மைந்தர்கள் பலராகும்.
இவர்களில் பலரும் தாம் தேடிய செல்வங்களினை தமது
மண்ணில் வாழும் மக்களின் கல்விக்காகவும் மக்களினை
வழி நடத்தும் மதத்துக்காகவும் வாரி வழங்கினர்.
எதனையும் பொதுமைப்படுத்தி தமது பங்கினை
தட்டிக்கழிக்கும் பலரிடையே தமது தனிப்பொருள்
கொண்டு கோயில் பாடசாலை மடம் கிணறு சுமைதாங்கி
தெருமுடிமடம் என பொதுமக்களுக்கான பலத்தையும்
உருவாக்கியதுடன் நில்லாமல் இன்னோரன்ன மக்கள்
சேவை புரிந்த பல மாமனிதர்களை வல்வெட்டித்துறை
வரலாற்றில் நாம் காண்கின்றோம். இவ்வகையில்
வல்லைநகரின் மத்தியில் உயர்ந்து நிற்கும் கத்தோலிக்க
தேவாலயத்துக்கு வித்திட்டதன் மூலம்
வல்வெட்டித்துறை வரலாற்றில் நீக்கமற நிறைந்துவிட்ட
ஒருவரே ஐயம்பெருமாள் அம்மையர் (நீக்கிலாபிள்ளை)
ஆவர்.

வல்வெட்டித்துறையில் கத்தோலிக்க மத வழிபாட்டை
முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவர் “குருவீர் கொற்றர்” என
அழைக்கப் பெற்ற அம்மையாரின் மாமனேயாவார்.
இவருடைய காலம் ஏறக்குறைய 1700^{ம்} வருடம்

பொதுவான நூல்
மாநிலம்

என்கிறார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். அது ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக்காலமாகும். வல்வெட்டித்துறை கடல்கரையில் தனக்கு கிடைத்தத மரத்திலான புனித செபஸ்தியார் திருச்சொருபத்தை தனது நிலத்தில் பிரதிஸ்டை செய்து வணக்கத்துக்கு உரிய அத்திருவுருவத்தை மற்றையோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தியவராக குருவீர் கொற்றர் வரலாற்றில் இடம் பெறுக்கின்றார் (வல்வை நலன்புரி சங்கம். ஆஸ்திரேலியா 2010 - வல்வையின் அருளாலயங்கள்) “குருவீர்” என்னும் பதம் அஞ்சா நெஞ்சமும் அறிவாற்றலும் மிக்க வருணகுலத்தார் எனப்படும் சோழநாட்டு அரசகுலதவர்களினதும், அவர்களின் அரசகுலத்தைச் சார்ந்த படைத்தளபதிகளின் (தேவன்) வம்சத்தை குறிக்க பயம்படுவதாகும்.

குருவீர் கொற்றருடைய மருமகன் அம்மையரே புனித செபஸ்தியார் ஆலயத்தை சிறிய கொட்டிலாக அமைத்தார் என்கிறார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். இவர் அமைத்த கொட்டில் கோவிலை சிறிய கட்டிடமாக 1780^{ம்} ஆண்டுகளில் அமைத்தவர் அம்மையருடைய மகனான வைத்தியர் என்ற குறிப்பும் மேற்படி ஆலய வரலாற்றில் காணக்கிடைக்கின்றது. வைத்தியரினால் கட்டப்பெற்ற புனித செபஸ்தியார் ஆலயத்தில் 1872^{ம்} ஆண்டு ஆரம்ப பாடசாலையும் 1890^{ம்} ஆண்டில் குருமனையும் அமைக்கப்பட்டன. எனினும் இவ்வாலயத்தின் புனரமைப்பு வேலைகள் 1895^{ம்} ஆண்டில் அன்றைய பருத்தித்துறை பங்குத் தந்தை மைங்கோட் (Raoul Maingot) அடிகளாரின்

காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவருடைய காலத்திலேயே பருத்தித்துறை மற்றும் பச்சிலைப்பள்ளி தேவாலயங்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டன. இவரைத் தொடர்ந்து பங்குத்தந்தை ஓவன் (William Owen) அடிகளாரின் காலத்தில் தேவாலயத்தின் கதவு சன்னல் பூச்சு என மேலும் பலவேலைகளும் நடைபெற்றன. எனினும் 1913^{ம்} ஆண்டில் பங்குத்தந்தை பெருஸ்செல் (Henry Perussal) அடிகளாரின் காலத்திலேயே சமய ஆசாரங்களுடன் கூடிய புனித செபஸ்தியார் ஆலயத்தின் அனைத்து வேலைகளும் நிறைவடைந்தன.

வல்வெட்டித்துறை கிறிஸ்தவர்களை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் Valiant Catholics (XXV Years Catholic Progress) என்ற குறிப்பும், வல்வெட்டித்துறை இந்துக்களை Hindus of very bigoted type எனும் குறிப்பும் என்னை கவர்ந்து கொண்டன. இவைகளின் கருத்தாக முதலாவது குறிப்பினை “வீரமுடைய கத்தோலிக்கர்” எனவும் இரண்டாவது குறிப்பினை “மதப்பற்று மிக்க இந்துக்கள்” எனவும் கூறலாம். மேற்படி இரண்டு குறிப்புகளும் வல்வெட்டித்துறையின் சமூக குணபாடுகளின் சிறப்பினை இயம்புவதாகும். வல்வெட்டித்துறையின் நீண்ட பெரும் வரலாற்றினை நுணுகி ஆராய்வோர் ஒரு குடும்பத்தின் வழித்தோன்றல்களே வல்வெட்டித்துறையின் முதல்மைச்சமூகமாக (எசுமான் பரம்பரை) உருவாகி உள்ளதைக் காணலாம்.

அம்மையர் மற்றும் வைத்தியர் என்னும் பெயர்கள் வைதீஸ்வரன் அல்லது வைத்திலிங்கம் என அழைக்கப்படும் சைவ சமயத்தவரின் முழு முதற் கடவுளான சிவபிரானைக் குறிக்கப் பயன்படும் பெயர்களின் சுருக்கமாகும். அப்படியானால் யார் இந்த அம்மையர் மற்றும் வைத்தியர் என்போர்? தமது சமயமான சைவ சமயத்தைத் தவிர வேறேவ்வித சமய அனுட்டனங்களையும் எளிதில் ஏற்காத மக்கள் வாழும் பிரதேசம் வல்வெட்டித்துறையாகும். இலங்கையில் அன்னியரான போத்துக்கேயரின் ஊடுருவல் ஆரம்பித்த காலம் முதல் அவர்களுக்கு எதிராக அவர்களின் மத மாற்றங்களுக்கு எதிராகவும் தீவிரமான போர் குணத்தை காட்டியவர்கள் வல்வெட்டித்துறை மக்கள். உதாரணமாக 1544^{ம்} ஆண்டு மார்கழியில் மன்னாரில் மதம் மாறிய தனது சகோதரன் உட்பட அறுநூறுக்கும் மேற்பட்ட குருகுல கிறிஸ்தவர்களை கொன்றதாக வரலாற்று ஆசிரியர்களால் கூறப்படும் யாழ்ப்பாண அரசன் 7^{ம்} செகராசசேகரன் எனப்படும் மன்னனாகும். 7^{ம்} செகராசசேகரனுடைய ஆட்சிக் காலம் 1519 – 1561 ஆண்டு வரையானதாகும் (A Critical History of Jaffna – The Tamil Era – Page 113 – Swami Gnaparagasar). இவ்விடைக் காலத்திலேயே மேற்படி படுகொலைகள் இடம்பெற்றது (The Life and Letters of St. Francis Xavier - பக்கம் 247).

1505^{ம்} ஆண்டில் இலங்கையில் காலுன்றிய ஏகாபத்தியவாதிகளான போர்த்துகேயர் முதலாம் சங்கிலி

எனப்படும் இவருடைய நாற்பத்தியிரண்டு வருட ஆட்சியின் பின்னரே 1561^{ம்} ஆண்டில் யாழ்ப்பணத்துக்குள் தமது காலடியை எடுத்து வைத்தனர். இவ்வாறு எவருக்கும் வளைந்து கொடுக்காத தன்மையும் இவருடைய நீண்ட ஆட்சிக்காலமும், இவர் தலை சிறந்த இராஜதந்திரியாகவும் வீரம் மிகுந்து, ஆன படையணிகளுடன் ஆட்சியில் இருந்ததை பறைசாற்றுகின்றன. மன்னார் பட்டிதோட்டத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட கிறிஸ்தவராக மதம் மாறிய அறுநூறுக்கும் மேற்பட்டோரின் படுகொலைகளுக்கான காரணம் அந்நிய ஏகபாத்திய எதிப்புணர்வேயன்றி மதம் அங்கு முக்கியப்படுத்தப்படவில்லை (யாழ்ப்பாண இராட்சியம் பக்கம் - 69 - கலாநிதி சி. க. சிற்றம்பலம்). இப்படுகொலைகள் இம்மன்னனின் அந்நிய எதிர்புக்கு வலுவான சான்றாகும். இதன் காரணமாக போர்த்துக்கேயர் காலத்தில், ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் சார்பில் எழுந்த வரலாற்று ஆவணங்களும் அவற்றைப் பின்பற்றி எழுந்த எம்மவரின் சார்பு திரிபுடைய ஆக்கங்களும் இம்மன்னனை கொடும்கோலனாக சித்தரிக்க முற்படுகின்றனர். இந்த மன்னனின் தாயும் பரராசசேகரனின் பத்தினிகளில் ஒருவருமாகிய “மங்காத்தா” வல்வெட்டித்துறையை சேர்ந்தவர் என்பது வரலாறு சொல்லும் அரிய செய்தியாகும். முன்பு மணல்குடி என்றும் இன்று மதவடி என்னும் பிரதேசத்தை சேர்ந்தவரே அன்னை மங்காத்தா ஆவார். இவரின்

மைந்தனே முதலாம் சங்கிலி எனப்படும் 7^{ம்} செகராசசேகர மகாராசனாவார்.

7^{ம்} செகராசசேகரனின் மன்னார் பட்டிதோட்ட படுகொலைகளின் வரலாற்றுப் பின்னணியை நன்கு ஆராய்ந்ததினாலேயே, வரலாற்று ஆய்வாளரும் யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் (A Critical History of Jaffna) ஆசிரியர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமது XXV Years Catholic Progress என்ற நூலில் “Valvettithurai Hindus of very bigoted type” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனலாம். வரலாற்றின் பல பக்கங்களில் இவ்வித தீவிர சைவப்பற்றுடன் வாழும் எம்மவரின் மத்தியில் கத்தோலிக்க வழிபாடை அறிமுகப்படுத்தி அதற்கான தேவாலயத்தை உருவாக்குவதில் முன்னின்ற இவர்கள் யார்?

யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி என்னும் நூல் 1918^{ம்} வருடம் வசாவிளானைச் சேர்ந்த கல்லடி வேலுப்பிள்ளை அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூலில் யாழ்ப்பாண சரித்திரத்தில் குறிக்கப்படும் முக்கியமான சம்பவங்களும், அங்கு வாழ்ந்த பெரும்தகை மனிதர்களைப் பற்றிய பல அறிய தகவல்களும் அடங்குகின்றன. இந்நூலின் 229^{ம்} பக்கத்தில் வயித்தியாம்பிள்ளை லோப்புபிள்ளை என்பவரைப் பற்றிய குறிப்புரையொன்றில் “இவர் வல்வெட்டித்துறையில் யாவராலும் பாராட்டப்பெற்ற பிரபுவும் நற்செல்வ நற்குணமுடையரான வயித்தியாம்பிள்ளையும் அவரது சீவியவுரிமைபுண்ட பிலிப்பாச்சிபிள்ளையும் செய்த தவப்பயனால் 1814^{ம்} வருட

ஆவணி 3^{ம்} நாள் சென்னமாயினார்” என்ற குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இங்கு கூறப்பட்ட வையித்தியாம்பிள்ளை தான் சுவாமி ஞானபிரகசரால் வையித்தியர் என் அழைக்கப்பட்டவராவார். மேற்படி வைபவ கௌமுதியில் தொடரும் அக்குறிப்பில் “வருணகுலசிங்கமே” என் விழித்துரைக்கப்படும் லோப்புபிள்ளை அவர்கள் “திரைகடலோடித் திரவியம் தேடு” என்ற முதுமொழிப்படி தமது செல்வத்தால் பத்துக்கும் மேற்பட்ட பாரிய மரக்கலங்களை வைத்திருந்தார் என்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. இக்குறிப்பின் மூலம் வல்வெட்டித்துறையின் பாரம்பரியம்மிக்க சோழநாட்டரசகுல கடற்பிரதானிகளின் (தேவன்) வழிவந்த “குருவீர்” கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவரே மேற்படி வஸ்தியாம்பிள்ளை லோப்புபிள்ளை என்பத்தை அறியமுடிகிறது. அத்துடன் இவர் இல்லறம் என்னும் நல்லறம் வேண்டி மாதகலில் உள்ள அந்தோனிப்பிள்ளை புத்திரி மதலேனம்மா அவர்களை மணம்புரிந்தார் என்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றது.

Notes on Jaffna என்ற நூல் போத்துக்கேயர் இலங்கை வந்த 1505^{ம்} ஆண்டு முதல் 1920 ஆண்டு வரையில் நடந்த முக்கிய நிகழ்வுகளை தருவது. அதிலும் குறிப்பாக 1795^{ம்} ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் இலங்கையை கைப்பற்றியது முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்வுகளை மாதம் திகதி தவறாமல் விளக்கமான குறிப்புகளாகத் தருகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் முதன்மைப்

புத்திரிகையான உதயதாரகையின் (Morning Star) ஆசிரியரான ஹென்றி மாட்டின் (யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள மாட்டின் வீதி இவரின் பெயராலேயே ஆனது) எழுதிய நாட்குறிப்புகளை தொடர்ந்து, அவரின் மகனான ஜான் மாட்டின் எழுதிய குறிப்புகளுடன் இந்நூல் தொகுக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த அரிய பல சம்பவங்களையும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மண்ணின் பெருமைந்தர்கள் பற்றிய பல விபரங்களை அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. குறிப்பிட்ட Notes on Jaffna என்ற நூலில் - 321^{ம்} பக்கத்தில் காணப்படும் 380^{வது} குறிப்பில் : - Bastiampillai Loppupillai - இவர் வல்வெட்டித்துறையிலே ஜெனனமானவர். அவ்விடத்தே திசையெல்லாம்மிசை பரப்பிய “திருமேனியார் வெங்கடாசலமென்னும் பெரியதம்பியாரின் நெருங்கிய பந்துவானவர்” இற்றைக்கு 64 வருடங்களுக்கு முன்னே மாதகலில் மகா. நீ. நீ. சிறி அந்தோனிப்பிள்ளையின் புத்திரி மதலேனம்மாவை விவாகம் புரிந்து ஐந்து புத்திரிகளையும் மூன்று புத்திரர்களையும் பெற்று குன்றாத வாழ்வும் குறையாத செல்வமும் உடையவராய்விருந்தார் எனப்படுகின்றது. இக்குறிப்பு தனது நூறாவது வயதுவரை பெருவாழ்வு வாழ்ந்த லோப்புபிள்ளையவர்கள் காலமாகிய 1913 October 06th திகதி எழுதப்பட்டுள்ளது.

மேற்படி இங்கு காணப்படும் ஒத்த தன்மையான குறிப்புகளின் மூலம் இரண்டு நூல்களிலும்

விபரிக்கப்படும் வயித்தியாம்பிள்ளை லோப்புபிள்ளை என்பவர் ஒருவரே என்பதும் வயித்தியாம்பிள்ளை என யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி தமிழில் கூறுபவரையே Notes on Jaffna ஆங்கிலத்தில் Bastiampillai எனக் கூறுவது சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நிருபணமாகிறது.

Notes on Jaffna நூலில் காணப்படும் குறிப்பின்மூலம் வல்வெட்டித்துறை வரலாற்றில் “எசமான்” என்ற பெயருடன் நீக்கமற என்றும் நிறைந்திருக்கும் பெரியதம்பியார் எனப்பட்ட திருமேனியார் வெங்கடாசலம்பிள்ளை தனது காலத்தில் வல்வெட்டித்துறையைக் கடந்து யாழ்ப்பாணம் முழுமைக்கும் மட்டுமல்ல அதற்கு அப்பாலும் தெரியத்தக்கதாக பெருவாழ்வு வாழ்ந்ததனை அறிய முடிகிறது. அத்துடன் 1913^{ம்} ஆண்டில் இறைபாதமடைந்த சீமான் லோப்புபிள்ளை அவர்களை அதற்கு இருபது வருடங்களுக்கு முன் 1892^{ம்} ஆண்டு சிவபாதமடைந்த பெருமகன் திரு. வெங்கடாசலம்பிள்ளையின் உறவினர் என இந்நூல் விழிப்பது திரு. வெங்கடாசலம்பிள்ளையின் பெருமைக்கு மேலும் மகுடம் சூட்டுகின்றது. ஆச்சாரசீலராக சைவசமயியாக வாழ்ந்து என் மண்ணில் சிவனுக்கென வைதீஸ்வரர் ஆலயம் என்னும் பெரும்கோவிலை அமைத்து சிவவழிபாட்டை விதைத்தவரின் நெருங்கிய உறவினரான வைத்தியரா கத்தோலிக்க தேவாலயத்தை அமைத்து கத்தோலிக்க

வழிபாட்டையும் என் மண்ணில் விதைத்தார் என்பது ஆச்சரியமான சிந்தனைக்கு உரிய கேள்விகளாகும்.

வரலாற்று சங்கிலியின் முடிச்சுக்களை சிலவேளைகளில் தொடராக காணப்படும். அவைகளின் ஊடாக நாம் கடந்து வந்த பாதைகளை இலகுவாகக் கணிக்கலாம். ஆனால் வரலாறு சங்கிலித் தொடராக காணப்படாவிடின் நாம் வந்த பாதையைத் தேடுவது பெரும் கேள்விக் குறியாகிவிடும். எனினும் வரலாற்றை தீவிரமாக தேடுவோரின் பார்வையில் இவை என்றோ ஒருநாள் எப்படியோ சிக்கிவிடுகின்றது. இது இயற்கையாக நடைபெறுகிறது. இதன் மூலம் பல வரலாற்று உண்மைகள் காலம் கடந்து வெளிவந்திருக்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்த மக்களின் சந்ததியினர் பலரும் சிலகாலம் அல்லது சில தலைமுறை கடந்தும் தமது மூதாதையாரை தேடியலைவது உலகில் வழமையாகி விட்டது. அதுபோல் 1844^{ம்} ஆண்டு திருமணபந்தத்தின் மூலம் வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து மாதகலுக்கு புலம்பெயர்ந்த வயித்தியாம்பிள்ளை லோப்புபிள்ளை அவர்களின், பூட்டனாரான யோசப் எமில் சந்திரகுமார் தனது மூதாதையாரின் வரலாற்றைத் தேடிய பயணத்தை மேற்கொண்டார். குறிப்பாக தனது பேரனாரும் லோப்புபிள்ளை அவர்களின் இளைய புத்திரனுமாகிய அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள் (பிறப்பு 03-10-1864 - இறப்பு 06-04-1948) எழுதிவைத்திருந்த ஐந்து தலைமுறை குறிப்புகளுடனும் முன்னர் கூறிய Notes on Jaffna.

யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி, XXV Years Catholic Progress
ஆகிய நூல்களின் உதவியுடனும் வல்வெட்டித்துறையில்
வாழ்த்த வயித்திய(நாத)ர் என்ற
வைத்தியாம்பிள்ளையினதும் அவரது உறவினரான
பெரும் புகழ் பூத்த பெரியதம்பியார் என்ற
வெங்கடாசலத்தினதும் வரலாற்றை தேடத்தொடங்கினார்.

போர்க்காலங்களில் ஏற்படும் அசாதாரண சூழ்நிலை
அந்நியர்களுடன் தமது சுயசெய்திகளை எப்பொழுதும்
பங்கிட்டுக்கொள்ளாத வல்வெட்டித்துறையின்
இறுக்கமான சமூகக் கட்டமைப்பு இவைகளின் காரணமாக
நூற்றாண்டு கடந்த 1892^{ம்} ஆண்டில் மறைந்த பெருமகன்
வெங்கடாசலம் அவர்களினது வரலாற்றை கண்டுபிடிக்க
முடியாதபோது, அதற்கு முன் வாழ்ந்த பெருமான்
வயித்தியாம்பிள்ளையினது வரலாற்றை எவ்வாறு
கண்டுபிடிப்பது? இவ்வாறு இன்னோரென்ன
காரணிகளுடன் 1984^{ம்} ஆண்டில் மாதகலை விட்டு
ஸ்காட்லாந்துக்கு (Scotland) புலம்பெயர்ந்தார். புலம்பெயர்
வாழ்கையில் சங்கமமாகும் இயந்திர வாழ்கை, இதன்
காரணமாக எதையும் திரும்பிப் பார்க்க முடியாத நேர
அவலம், ஸ்காட்லாந்தில் தொடருந்துத்துறையில்
பொறியியல் முகாமையாளராக பணிபுரியும்
சந்திரகுமாரையும் துரத்தியது. எனினும் தான் யார்?
தனக்கும் வல்வெட்டித்துறைக்கும் உள்ள உறவு
எத்தகையது? தனது மூதாதையர்கள் யார்? தனது
மூதாதையரால் உருவாக்கப்பட்ட தேவாலயத்தின்

இன்றைய நிலை என்ன? அந்நிய மண்ணில் வாழ்ந்தபோதும் இவைகளைப்பற்றிய விவரங்களை ஆவலுடன் அறிய முயன்றார்.

போர்கால சூழல்நிலையில் எல்லோரிடமும் போரின் தாகமே எங்கும் வியாபித்திருந்தது. ஈழத்தவர் இருவர் சந்தித்தால் போரைப்பற்றியே பேசுவர். வேறு எதுவும் அங்கு பொருட்டில்லை. இந்நிலையில் வைத்தியர் என்ன? தேவாலயமும் வெங்கடாசலமும் கூட இவர் சந்தித்த யாருக்கும் பொருட்டாகவில்லை. 2005^{ம்} ஆண்டு வல்வெட்டித்துறை ஆவணக்காப்பகம் சார்பில் வல்வெட்டித்துறை வரலாற்று சுவடுகள் (இரண்டாம்பதிப்பு) மற்றும் யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி (மீள்பதிப்பு) ஆகிய நூல்கள் இலண்டனில் வெளியிடப்பட்டன. யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதியில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றி மட்டுமல்லது வல்வெட்டித்துறையைப் பற்றியும் பல அறிய தகவல்கள் காணப்படுகின்றது. இந்நூலின் பெயரைப் பற்றியே நாம் அறிந்திருந்த வேளையில் எம் மண்ணின் சமூக ஆர்வலரான திரு. பொன் சிவஞானசுந்தரத்தால் இந்நூலின் பழைய பிரதியொன்று 1999^{ம்} ஆண்டில் கொழும்பில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதிஸ்டவாசமாக எம்மிடம் கிடைத்த இந்நூலினைக் கண்ட வல்வெட்டித்துறை ஆவணக்காப்பக ஸ்தாபனர் திரு. நகுலசிகாமணி அவர்கள் அரிதலான பெருமைக்குரிய இந்நூலினை மீள்பதிப்பு செய்திருந்தார். இவ்விழாவில்

பேசும் சந்தர்ப்பம் திரு. நகுலசிகாமணி அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் சந்திரகுமார் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. அத்துடன் அவருடனான தொடர்புகளும் எமக்குக் கிடைத்தன. எனினும் அவர் பூர்வீகம் தொடர்பான செய்திகள் மேலும் ஆராயப்படாமல் போனது.

2010^{ம்} ஆண்டு “வல்வை.கொம்”ல் (Valvai.Com)

வல்வெட்டித்துறை புனித செபஸ்தியார் ஆலயத்தின் அன்றைய நிலைமையும் அதனை சீர்திருத்துவதற்கான செய்தியும் வெளியிடப்பட்டன. சிதைவடைந்திருந்த தேவாலயத்தை புனரமைப்பதற்கு தன்னாலான உதவியை செய்வதாக கூறி இவர் என்னிடம் தொடர்புகொண்டார். ஆச்சரியப்பட்டேன். எம்மிடையே எம்மண்ணில் இருக்கும் தேவாலயத்தை புனரமைப்பதில் இவருக்கு இருந்த ஆர்வம் என்னை இவரைப்பற்றி மேலும் அறியும் ஆர்வத்தை என்னிடத்தில் தூண்டியது. மேலும் தொடர்புகளை வளர்த்தபோது, வல்வெட்டித்துறையின் தேவாலயத்தின் அடிகோள் முதலான பல நுற்றாண்டுகால பலகோடி பெறுமதிமிக்க கேள்விகளுக்கான விடைகள் எம்மக்குக் கிடைத்தன. அவரிடமிருந்து Notes on Jaffna, XXV Years Catholic Progress, யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி, பாதுகாவலன் பத்திரிகையின் பிரதிகள் இவைகளுடன் பலவரலாற்று குறிப்புகள் கொண்ட, சீமான் லோப்புபிள்ளையின் பேரனும் நாடறிந்த கல்விமானும் கத்தோலிக்க உலகின் பெருமைவாய்ந்த வண. பிதா. L.A. Singarayer OMI MA (Ed.Lon)

அடிகளாரின் நினைவஞ்சலி நூலினையும்
 அனுப்பிவைத்தார். தனது முன்னோர்கள் பற்றி அவர் தந்த
 ஆதாரங்களையும் செய்திகளையும் குறிப்புகளையும்
 அத்துடன் யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி நூலின்
 இரண்டாவது 12^{ம்} பக்கத்தில் காணப்பட்ட குறிப்பின்
 மூலமும் உறுதிப்படுத்தப்படும் வல்வெட்டித்துறையின்
 பெருமைகுரிய “எசுமான் பரம்பரையின்”
 வெங்கடாசலம்பிள்ளையினது முன்னும் பின்னுமான
 வம்சாவிருத்தி வரிசைப்படுத்தப்பட்டது. இரண்டு
 மேன்மக்களான சீமான் லோப்புபிள்ளையையும் பெருமகன்
 திரு. வெங்கடாசலம்பிள்ளையும் ஒரே வம்சாவழி மூலம்
 சகோதர உறவுமுறையுடன் காணப்படும்
 பேறுடையவர்களாகின்றார். 19^{ம்} நூற்றாண்டில்
 திசையெல்லாமிசை பரப்பிய திருமேனியார்
 வெங்கடாசலத்தின் வம்சவிருட்சமே 20^{ம்} 21^{ம்}
 நூற்றாண்டுகளில் உலகெல்லாமிசை பரப்பிய மேதகு
 வேலுபிள்ளை பிரபாகரன் என்பதே அம்மையார் வழிவந்த
 எமில் சந்திரகுமார் அவர்களுக்கு நாம் கொடுத்த ஒற்றைச்
 செய்தியானது.

அத்துடன் ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் பிரசித்த
 துறைமுகமாகவிளங்கிய வல்வெட்டித்துறையின்
 தலமைக்காரனான “அடப்பனார்” வேலாயுதருக்கு,
 அம்மையர் (நீக்கிலாபிள்ளை) என்னும் சகோதரர்
 இருந்தமை தெரியவருகின்றது. தனது மாமனார்
 “குருவீர் கொற்றர்”ருக்கு அபூர்வ முறையில் கிடைத்த

புனித செபஸ்தியார் திருவுருவை தனது காணியில்
பிரதிஸ்டை செய்து வழிபட ஆரம்பித்ததுடன் அதற்கான
கோவிலையும் இவரே முதலில் அமைத்துள்ளார்.
அத்துடன் தனது பெயரை நீக்கிலாப் பிள்ளை என
மறுநாமம் புண்டதாக தெரியவருகிறது.
வல்வெட்டித்துறையில் தொடர்ந்து வரும் கத்தோலிக்க
பரம்பரையின் முதல்வராக இவரையே நாம்
கொள்ளலாம். “குருவீர் கொற்றர்”^{ரின்} மகளுக்கும்
அம்மையாருக்கும் பிறந்த குழந்தைகளின் வாரிசுகளே
வல்வெட்டித்துறையின் கத்தோலிக்க பாரம்பரியத்தை
இன்றும் பேணிக் காத்துவருகின்றனர் என்பதை
மரபுரீதியான மேற்படி சான்றுகள் எடுத்து இயம்புகின்றன.

வரலாற்றுக்காலம் முதல் பிடிவாதம் மிக்க சைவர்கள்
வாழும் வல்வெட்டித்துறையில், கத்தோலிக்க
சமயத்தைப் பின்பற்றுவதும் அதற்கான வழிபாட்டிதத்தை
அமைப்பதும் அதக்கான சடங்குகளை மேற்கொள்வதும்
அம்மையருக்கோ அல்லது அவரது சந்ததியினருக்கோ
இலகுவாக இருக்கவில்லை. அம்மையரின் சகோதரரான
வேலாயுதர் வேவில் பிள்ளையார், வைகுண்டப்
பிள்ளையார், புட்கரணிப் பிள்ளையார் போன்ற
கோவில்களை அமைத்ததும், அவரது மகன்களில்
ஒருவரான புண்ணியமூர்த்தியார் புரதான
முத்துமாரியம்மன் கோவிலைக் கற்கட்டிடமாக
மாற்றியதும், இவற்றைத் தொடர்ந்து வேலாயுதரின்
பேரனான பெரியவர் வெங்கடாசபிள்ளை வைதீஸ்வரன்

கோவிலை பெரும் கோவிலாக அமைத்து
வல்வெட்டித்துறையைச் சிவாபூமியாக மாற்றியிருந்தார்.
இந்நிலையில் அம்மையரால் அமைக்கப்பட்ட
கத்தோலிக்க தேவாலயத்தை அவரது காணிக்குள்
முடக்கும் முயற்சிகளும் சமய சடங்குகளை குழப்பும்
நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அம்மையரும்
அவரது வழித்து தோன்றல்களாகிய வயித்தியர்,
லோப்புபிள்ளை, அமிர்தநாதபிள்ளை என்கிற
சின்னத்துரையர் ஆகியோர் இவற்றினை வெற்றிகரமாக
எதிர் கொண்டதினாலேயே, சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்,
இவர்களை Valiant Catholics - வீரமுடைய கத்தோலிக்கர்
என்கிறார்.

இந்த ஆய்வுப் பயணத்தில் எம்முடன் துணை
வந்தவர்கள்:-

அம்மையர் - வல்வெட்டித்துறையின்
தலைமைக்காரரான அடப்பனார் ஐயம்பெருமாள்
வேலாயுதரின் சகோதரரான இவரே தற்போதைய
கத்தோலிக்க தேவாலயத்துக்கு அடிகோலியவர். தனது
பெயரை நீக்கிலாப்பிள்ளை என்னும் கத்தோலிக்க
நாமம்பூண்டு அம்மதத்துக்கு வழியமைத்த
மூலவரராவார். இவர்பற்றி இன்று கிடைத்திருக்கும்
தகவலின் மூலம் வல்வெட்டித்துறையின் முதல்மைக்
குடியாக போற்றப்பட வேண்டியவர் வேலர்
ஐயம்பெருமானே.

வயித்தியநாதர் - என்னும் இயற்பெயரையுடைய வயித்தியாம்பிள்ளை (Bastiampillai) அவர்கள் அம்மையரின் மகனாவார். தந்தையார் அமைத்த ஓலைக்கொட்டிலான புனித செபஸ்தியார் ஆலயத்தைக் கற்கட்டிடமாக மாற்றியவர். “வல்வெட்டித்துறையில் யாவராலும் பாராட்டப்பட்ட பிரபுவும் நற்செல்வ நற்குணமுடையவரான வயித்தியாம்பிள்ளை” எனத்தொடரும் யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதியில் வரும் குறிப்புகளின் மூலம் வல்வெட்டித்துறை மண்ணின் பெருமைமிகு மைந்தர்களில் ஒருவராகிறார்.

லோப்புபிள்ளை - வயித்தியாம்பிள்ளை அவர்களின் மகனான இவர் “அந்தோனிப் பிரபு” உட்டபட பத்துக்கு மேற்பட்ட பாரிய கப்பல்களை வைத்திருந்து வர்த்தக உலகில் கொடிகட்டிப்பறந்த பெரும் கடல்வணிகராவார். வல்வெட்டித்துறையில் தேவாலயம் அமைத்த அம்மையரின் பேரரான இவர் புகுந்த ஊரான மாதகலின் அழகிய சந் தோமையார் தேவ ஆலயத்தினை கட்டிட முன்னின்று பெரும் துணையாற்றி பார்மா இந்தியா போன்ற அயல் தேசங்களில் இருந்து தமது பாரிய கப்பல்களில் கட்டுமானப் பொருட்களையும் வழிபாட்டுக்குரிய திருச்சொருபங்களையும் வரவழைத்து குடும்ப பாரம்பரியங்களை தாமும் தொடர்ந்துள்ளார். மாதகல் ஊரில் இருந்த புனித அந்தோனியார் பாடசாலையும், அதனடி வந்த மாதகல் சஞ் சூசையப்பர்

பாடசாலையும் இவர் வாரி
வழங்கிய செல்வதினாலும்
துளிர்பெறலாயின.

மாதகலில் மலைமீது ஏற்றிய
விளக்குப்போல் பிரகாசித்த
இவர்பற்றி Notes on Jaffna
மற்றும் யாழ்பாண
வைபவகௌமுதி ஆகிய
சரித்திர நூல்களில் வரும்
குறிப்புகளே இவரின்
மேன்மையையும் வள்ளலாய்
வாழ்ந்த சிறப்பினையும்
சாலப்பகர்கின்றன.

சீமான் வயித்தியாம்பிள்ளை
லோப்புபிள்ளை அவர்கள்.
Mr. Bastiampillai Loppupillai

வரகவி அமிர்தநாதபிள்ளை - இயற்கையிலேயே
கவிபாடும் திறனுடன் அவதரித்த இவர் லோப்புப்பிள்ளை
அவர்களின் மூன்று புத்திரர்களில் இளையவராவார்.
இதனால் சின்னத் துரை என கரணப்பெயர் கொண்டு
அழைக்கப்பட்டார். சோமசுந்தரப் புலவரால் “வரகவி” எனப்
புகழப்பட்ட இவரின் காலம் 03-10-1864 - 06-04-1948 ஆகும்.
இவர் மாதகலின் தைரியநாதர் அச்சுயந்திரசாலையின்
ஸ்தாபகராவார்.. நாகபட்டணத்திலும் பின்னர்
திருச்சிராபள்ளிக்கு இடம்பெயர்ந்த புனித சூசையப்பர்
கல்லூரியில் பயின்று, இவரும் இவரது

சகோதரனுமாகிய முத்தமிழ் புலவர் மதுரகவி சூசைமுத்துப்பிள்ளையும் Fellow of Arts (FA) பட்டம் பெற்றவர்கள். சூசைமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் மதுரை தமிழ் சங்கத்தால் “முத்தமிழ் புலவர்” பட்டம் சூட்டப்பெற்றவர்.

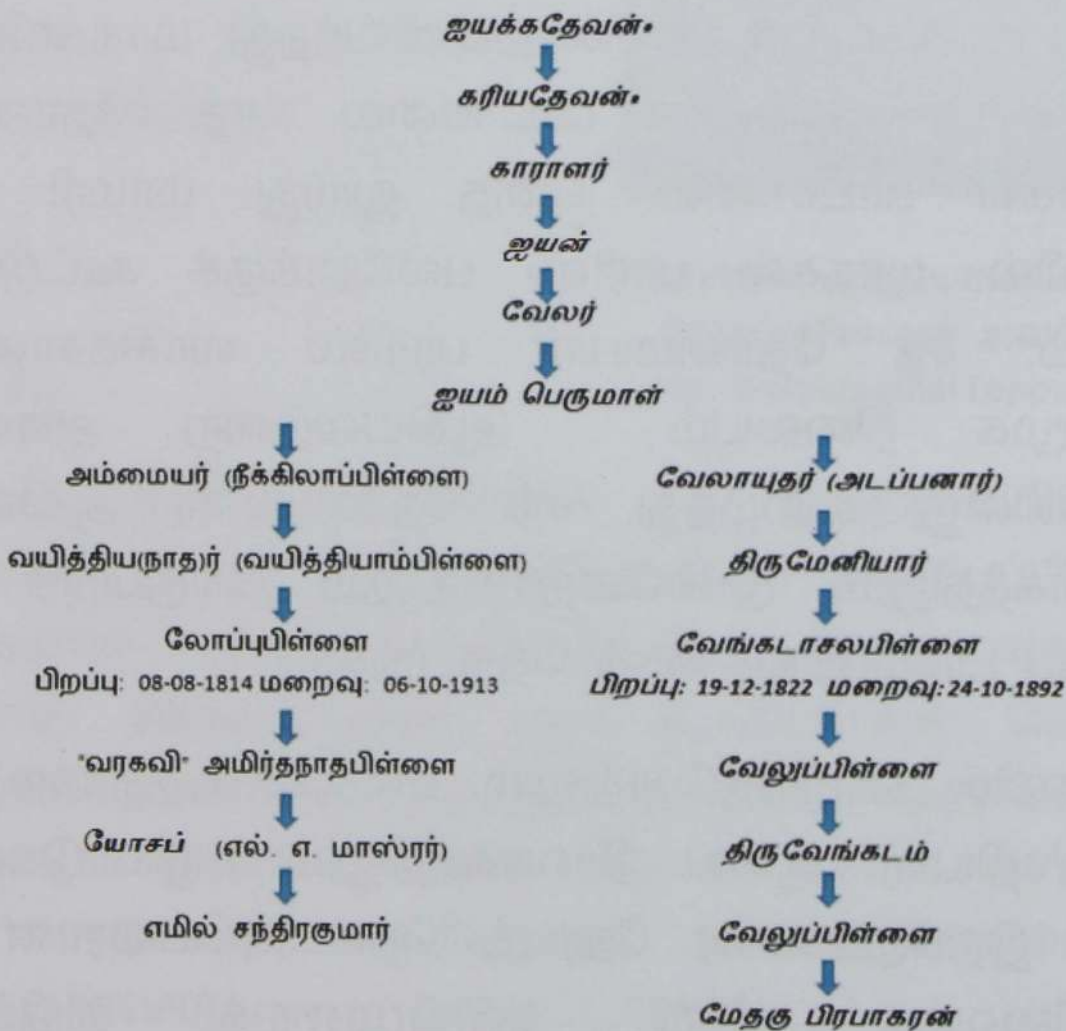
அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள் தனது தந்தையாரைப் போலவே “பாக்கிய லட்சுமி” ஸ்கூலர் உட்டபட பலபாரிய கப்பல்களுக்கு அதிபதியாக விளங்கினார். பாடாமல் இருக்க முடியாத புலவரான அமிர்தநாதபிள்ளை அவர்கள், ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை பாடியுள்ளார். இவைகளில் புனித லூர்துமாமாரி தோத்திரப்பாமாலை எனும் நூல்மட்டும் அச்சில் வெளிவந்தது. மாதகலில் சஞ் சூசையப்பர் ஆங்கில பாடசாலை, சந் தோமையார் பெண்கள் பாடசாலை, புனித லூர்து மாமரி கெபிக் கோவில், மாதகல் பாரிஸ் பலநோக்குக் கூட்டுறவுகச் சங்கம், சந் தோமையார் பாரிஸ் வாசிகசாலையும் சனசமூக நிலையம் ஆகியவற்றை அமைத்திட முன்னின்று உழைத்து, சந் தோமையார் ஆலயத்தின் நிர்வாகத்திலும் முன்னேற்றத்திலும் பங்குபற்றி தனது குடும்ப பாரம்பரியத்தைத் தொடர்ந்தார்.

மாதகலில் வாழ்ந்தபோதிலும் வல்வெட்டித்துறை புனித செபஸ்தியார் ஆலய நிர்வாகத்திலும் வழிபாடுகளிலும், தான் இறக்கும்வரை நேரடித் தொடர்புடையவரான இவர் எழுதிவைத்த ஐந்து தலைமுறைக் குறிப்புகளே ஆச்சரியமான புனித செபஸ்தியார் தேவாலயம் அமைந்த

வரலாற்றைக் கூறும் உறுதியான சான்றாக விளங்கியது. இவரது புலமைக்கும் அறிவாற்றலுக்கும் சான்றாக இவரது புதல்வர்களில் நால்வர் ஆசிரியப்பணியில் பெரும் புகழ்பெற்றவர்களாக திகழ்ந்தனர். இவர்களில் ஒருவரே யாழ்பாணத்தில் புகழ்பெற்ற விளையாட்டு வீரரும், ஆங்கிலம் மற்றும் விளையாட்டுத்துறை ஆசானாகவும் விளங்கிய எல். எ. யோசப் மாஸ்ரர் ஆவார்.

வல்வெட்டித்துறையின் பெருமைக்குரிய எசுமான் வெங்கடாசலபிள்ளையின் முன்னும் பின்னுமான வம்சாவளியினர்:-

*தேவன் என்னும் பரம்பரை வழிவந்த சோழவரசகுலப்பெயர், போத்துக்கேயாரின் ஆட்சியில் அவர்களது அரசாணை மூலம் தடை செய்யப்பட்டது.

Letters to the Exiled Sons

Late Mr L. A Joseph.

These extracts are from letters written by Mr L A Joseph from Sri Lanka, to his two sons in Scotland, describing the social, political and military situation in Sri Lanka and the suffering of the Tamil people at the hands of the Sri Lankan Forces and the IPKF, especially in Mathagal from 1986 to 1988.

Repulsed Attack.

Amirtha Villa, Mathagal. 04/01/1986.

We are OK here. The tension is there but life goes on as normal. Once the army tried to attack the boy's camp at Annaicottai, by air, but the attack was repulsed with losses to the forces. After that there is an uneasy calm. Both sides are wary of each other.

From Colombo, I returned home on the 16th by bus, on the way the armed forces checked us at more than a dozen checkpoints and as a result I reached Jaffna by 11.00 PM and home to Mathagal at 1.30AM.

The Situation is Becoming More Anxious Day by Day.

Amirtha Villa, Mathagal. 25/01/1986.

I am writing this letter on the 24th night. Tomorrow we hope to attend the Holy Mass to give thanks to god for preserving us, for all the mercies he has shown to us, and for knitting us into a devoted family. May providence and his blessed Mother continue to shower their mercies and blessings on us, and see that we can overcome all our difficulties.

Here the situation is becoming more anxious day by day. The armed forces are trying to get out of their camps and round up the boy's, but the boys have successfully pushed them back to the camps on all occasions. There has been numerous loss of civilian lives. The army has suffered a considerable amount of casualties, with

minimal loss of lives to the boys. A few helicopters have been damaged. Now the fighting is confined to the villages situated around the army camps, so we are spared at the moment. Kurumpasiddy was attacked, but Kamalarajah and company had a miraculous escape though their building was fired at. Now the fighting has become a daily occurrence and a part of people's lives and people are getting used to it. May God help them and us.

There was no mail, trains or bus service to Batticola for the past couple of weeks due to the heavy rain and flooding. It was only yesterday we were able to communicate with Kumar. It is not prudent to have Amir and Ravi here. We will have to do something to move them out from this hell. May the almighty God help us. Rev. Father Tarcisius passed away in his sleep two days ago at Colombogam and his funeral took place yesterday.

The Political and Military Situations Remain Unchanged and Tense.

Amirtha Villa, Mathagal. 24/03/1986.

Your long awaited letter written by you on the 3rd instant was to hand on the 18th. Yarldevi was mined and the train service was disrupted for some time, but it has begun to run again from Saturday last. We had a telegram from Tilaka last week intimating the death of her mother and the funeral took place on the 12th instant. The telegram has taken a week to reach us.

Rev. Father Gurusamy passed away on the 19th of March on St Joseph's day. Swamy Papa is keeping fairly well. He feels deeply the demise of his friend Fr.Gurusamy. May his soul Rest in Peace. We have lost a very good friend and well-wisher of the family. You can pray to him and he certainly will help us.

Here the political and military situations remain unchanged and tense. The army is unable to mount an attack on land, so they are carrying out ruthless attacks and bombardments from the sea and air.

People Have Got Used to the Bombing and Shooting.

Amirtha Villa, Mathagal. 25/06/1986.

We sent you a letter yesterday through a friend who left for Colombo. Hope that it will reach you safely. This letter is being posted in India, the postal service here has broken down. There are no train services to Colombo from Jaffna, the train plies only between Vavuniya and Colombo. There are no regular bus services to places beyond Pallai.

The government is amassing troops at the various camps. The troops are transported by air as they cannot send them by land. The army is being held prisoner in the camps by the boys, so far very successfully. The only advantage the government has are the aerial and naval attacks, even so the boys are able to keep them in check.

The government is convening a meeting of the different political parties today to consider the ethnic problem, but I do not think they are serious about it and doubt that anything positive will come out of it.

Now the people have got used to the bombing and shooting. Nobody takes it seriously. It has become a normal event. We also take it that way. The only thing left to us is to pray and be in a state of Grace

We are going about our day to day life peacefully. You know the civil administration has come to an end in Jaffna. The people are their own masters.

Our Beloved Swami Papa Passed Away Very Peacefully.

Amirtha Villa. Mathagal. 09/01/1987.

I wrote to you last on the 29/11/1986 and got that letter posted in Kandy. Hope you are in receipt of it. Our beloved Swami Papa passed away very peacefully on the 20th of December 1986, at 3.40 PM. there were a number of Priests, Nuns and other people at his

bedside. That just so happened to be on the 55th anniversary of his ordination to the priesthood. His body was laid at St. Thomas Church till the 22nd morning. On the 22nd his body was removed to the Grotto at 06.30 AM. Holy High Mass was sung by a number of Priests and the body was taken in procession up to St. Joseph's Maha Vidyalayam and handed over the Oblates Fathers who took the body to St. Mary's Cathedral, Jaffna and laid there till 4 PM. The concelebrated mass was sung by Bishops, Rt. Rev. Deogupillai, Rt. Rev. Antony and over twenty priests. His body was buried at St. Mary's cemetery.

Swami Papa who was always praying for us when alive, will I am sure intercede with his blessed Lord and His Mother for you and all of us. Let us take it up well. We have done our very best by him. Especially Raji and Amir, who must be praised for the very faithful service rendered by them to our departed Swami Papa. Every one of us did his or her part by our late Swami Papa. He was aware of this and he has said so to his superiors and visitors.

Be contended that we have done our very best by our beloved uncle, in fact without Shanti and Chandra to start with, and the other children who continued the good work, my brother should have died eighteen years ago. We should feel consoled that the good God had helped us to do our very best by our late Swami Papa. May God be praised and the soul of our darling uncle rest in peace.

31st Day Remembrance Service for Swami Papa.

Amirtha Villa, Mathagal. 21/01/1987.

We had the 31st day remembrance service for Swami Papa on the 19th instant. Rev. Fr. Michaelsamy, the new parish priest of Mathagal, the parish priest of Sillalai, the vice Rector of St. Henry's and another three priests concelebrated the Requiem High Mass. Though the outstation priest and people couldn't attend the holy mass due to a strike here on that day, there was a large congregation of the local people. We entertained the Nuns and Priests at breakfast at the parish house and treated the public at

home. The boys came in good numbers and graced the function. We had paper notification on the previous day and the account of Swami Papa on the 19th in the local papers. We are enclosing a few memoriam cards, you may give them to your friends.

Kamalraj was of immense help to us during the funeral. Premika is still with us and keeping us going. The new parish priest Rev. Fr. Regis Rajeswaran is a very nice and understanding young person who was of tremendous help to us.

We have done everything we should by our beloved Swami Papa, so we breathe contented and peacefully. Swami Papa will pray for us as he did when he was alive and shower all necessary graces upon us. He will certainly help us.

The Situation in Jaffna is Rapidly Deteriorating.

Amirtha Villa, Mathagal. 13/04/1987

Raji was successful in her written competency examination for Teachers of English conducted by the Department of Education. She was asked to present herself in Anuradhapura for final interview. Amir or Ravi couldn't accompany her as the army is hunting for Tamil boys. I also couldn't go with her due to my bad eye sight and failing health. We thought of giving up the affair, but Raji said that she would try her cousin Rev. Sr. Carmel to accompany her. Sr. Carmel's Superior was away in Colombo and Poddy Masters daughter was acting for her at Ilavala Convent. She was unsympathetic but Rev. Fr. Selvarajah, who happened to be at the convent, intervened and obtained the necessary permission for Sr. Carmel to accompany Raji to Anuradhapura. Both of them have safely returned from Anuradhapura and Raji appears to have fared well at the interview. Let us hope for the best.

The situation in Jaffna is rapidly deteriorating. The Armed Forces are terrorising us by bombardments from the sea and air. We are living in perpetual fear. To add insult to injury, the boys want everyone to help them with a sovereign of gold to purchase the arms

they want. They want Chandran's Universal Industries and Agencies to pay them one lakh. The boy in charge of the area is an old boy of mine. I intervened with him and explained my circumstances and the pathetic plight of my family and paid two sovereigns on both accounts. It is advisable to close these temporarily and transfer Ravi and Selvan to Amir's Home Keeping Engineers at Pandatteruppu. Now the business in Mathagal is poor due to the present situation and it will be very helpful for both the brothers to be together. They can go to work together and return together. This will also minimise the people's jealousy. Anyway, I shall welcome your opinion.

Emil, Mr. Kumar's son came from England and has removed his father to India for treatment. The doctors here are unable to diagnose his illness.

My eyesight is fast deteriorating. Living conditions are miserable here and people find it difficult to have one square meal a day. That is the position here. We shall hope for better times and pray.

Kamalraj came home yesterday and invited all of us for the Hindu New Year. His sister also came with him. We excused ourselves, as the car hire would cost a fortune these days.

Jothi wants to learn short hand and typewriting. How to send a grown up girl alone to Jaffna in these times, but she is adamant.

Many fishermen here have lost their lives while crossing to India.

I Am Rather Nervous To Pen the Present Political Situation.

Amirtha Villa, Mathagal. 30/04/1987.

We are getting on very well, but the people are living in a constant state of fear. The Sri Lankan Army and Air force are treating us like alien enemies. They are bombing at random, shooting everybody from the air indiscriminately, not caring whether they are men or women, young or old or pregnant woman and infant babies.

Yesterday the vicinity of Chulipuram Victoria College was attacked but fortunately no lives were lost. But God is kind towards the people of Mathagal. Except for the sporadic shelling from the sea, there has been no air bombardment so far in Mathagal. All the people are digging trenches paying a thousand to two thousand rupees. We dug our trench ourselves, Amir, Ravi and his friend Selvan. They took about a week to do the job.

You need not get disturbed by all this, what cannot be avoided must be endured. There is God above to look after us. Pray to Swami Papa, he is sure to intercede on our behalf. He loved us so much when he was alive, he would not forget us in this time of need and necessity.

Swami Papa's six months death Remembrance Day falls on the 20th of June. We propose to have a mass said and invite a few priests who are around for breakfast.

I am rather nervous to pen the present political situation. I thought of by passing it lest you should get disturbed over it, but on second thought I decided to write to you. The boys are visiting every house and enrolling members to their movement. They compel the boys where there are more than one in the family. When they came to our house, luckily Amir and Ravi had gone to the shop; I had an opportunity of meeting the area leader Prasad. I told him of my failing eye sight and health and the declining health of my wife and the helpless position of my unmarried daughters. I told him that we depend on them for everything. If they are removed from us we do not know how to manage ourselves. He gave a patient hearing and said that Amir and Ravi could help them in health Work joining the Initial Health Work Committee. I agreed to the above though feared of worse consequences if I didn't.

It is advisable to send both Amir and Ravi overseas, but that takes money, may God help us. You can send them to India by boat, but there is a risk. A number of fisherman and people have lost their

lives in an attempt to cross the Palk Straight. This is the current position so let's pray.

Yesterday noon, Veeravagu's son, a boy of thirteen years old, was shot and killed by a helicopter near Veluppillai's boutique.

It is good Chandra went to the UK. God should be praised for it. Please recite your daily rosary and attend Sunday mass without fail. God will not let us down. Swami Papa will certainly intercede on our behalf.

The life here is difficult and dreadful though somehow or other we are getting along well. May the Blessed Mother be your own Mother, and may she Mother you both and look after you. With love – Dad.

A Lot of Water Has Flown Under the Bridge.

Amirtha Villa. Mathagal. 1st May 1987.

I am writing this letter without waiting for your reply as a lot of water has flown under the bridge since I wrote to you last. You would have been disturbed by the news that was broadcast and televised that Jaffna was bombarded by the Government forces. People are well prepared to meet such eventualities. We have dug Air Raid Precaution Trenches and are ready to meet their aerial attack. They are not strong enough to mount an attack by land for they are like prisoners in their camps. The most they can do is to shell us from their camps causing some damage to the neighbourhood but God is there to look after us.

We May Get Into Hot Water.

Amirtha Villa. Mathagal. 16th May 1987.

We are highly elated to learn that the Home Office has granted Chandra a year visa, may the God be praised. That period should suffice for I believe the country will have returned to normal by that time, and then you can return to Sri Lanka and go ahead with your business.

Amir and Ravi are attending to their work. Their flying to India will not be possible, as they cannot go to Colombo without risking their lives, as the army is very hard and cruel with Jaffna boys. There are a number of checkpoints between Jaffna and Vavuniya. We would have to risk sending them through Palk Straight. But is it necessary? Let us pray to the Mother for guidance.

Amir is elected Hon. Secretary of the Primary Health Centre and Mr. Martin is the president. They have opened a clinic at Proctor Reginald's house. It was opened by Dr Vigneswaran. Amir attends to his health work in the evenings. We cannot afford to ignore the boys. We will have to help them at least in the civil administration or otherwise, we may get into hot water with them.

Bombastic Claims.

Amirtha Villa, Mathagal. 02/06/1987.

You would have heard the bombastic claims made by the Minister Lalith, that at the end of the 7th day of their all-out attack, they have probably brought a portion of Point Pedro town under their control. The boys are putting up a tough fight and have caused a heavy toll of the lives of the soldiers. More than 200 soldiers were killed in this seven days of fighting. While fifteen boys sacrificed their lives for the noble cause. Thousands of civilians are thought to have lost their lives. The government is carrying out indiscriminate bombing and shooting from the air. The government has declared a curfew over Jaffna when in truth, they have no control over Jaffna. It is really very funny. Perhaps to make the Sinhalese believe that they, the government, has a hold over Jaffna. India's attitude is now changing into one of anti-government.

We are quite safe and healthy. We have made air raid shelters so has everyone in the Jaffna Peninsula. Kamalraj and family shifted from Kurumpasiddy to Sandilupay.

Most of the People Have Migrated to India.

Amirtha Villa, Mathagal. 21/06/1987.

We had an anxious time, especially after the fall of Vadamarachchi. The army broke the Keerimalai sentry and advanced to Senthankulam and broke also the Maviddapuram sentry and advanced to Tellippalai but were beaten back to Keerimalai and Maviddapuram by the boys. They are there for the past two weeks or so.

Most of the people have migrated to India. People are leaving daily for Colombo or India. We propose to stay to stay at Mathagal. If the need arises we intend to move to Usan near Mirusuvil with the Kamalraj family. Mr. Singarayer and his Daughters family also will go with us. Cousin James and his children have gone to India.

People are fleeing to India – Dad. Here we are living in Fear - Mum

Amirtha Villa, Mathagal. 16-07-87.

I thank you for your cards you sent me on my birthday and the present you sent along with it. We celebrated it in a very quiet manner. We all attended the Holy Mass and received communion. We didn't invite outsiders for various reasons.

Mr. Kumar died in India and his ashes were flown here and interred at St. Antony's Cemetery, Mathagal. Emil Kumar came from England. I have sent you a video cassette of Swami Papa's Last Journey. You will get it in due course.

After the fall of Vadamaaraachi, the Army threatened to invade our village via Keerimalai. One night on the 3rd instance a false alarm was raised that the Army had crossed Sentaankulam and all the people ran to the neighbouring villages for shelter. When people took shelter at Sillalai Church a rocket bombarded from a naval ship fell by the side of the Church between the School and the Nunnery. One woman was killed on the spot and another was wounded.

Mr. Singarayer's family and ourselves, went to David's House at Annaikkoottai in Navaratnam's van. We stayed there for two nights

and a day and returned home when we learned the truth. There is a terrible tension here. The boys are determined to give the Army a good fight. The Black Tigers are bent on a do or die sort of thing. Their recent attack on Vadamaaraachi killed more than three hundred Sri Lankan soldiers. Now there is talk that the Sri Lankan soldiers want to go on leave, and that the leave is being refused to them. There is also a rumour that some soldiers are fasting in the Camps and defying orders. We do not know how much of this is true. I am worried about Amir and Ravi and the two girls. People are fleeing to India. I do not have the guts to send them by sea, for the Sri Lankan Navy is keeping a twenty-four hour vigil. You can see the Men of War anchored in the sea close to Mathagal. God must help us. Some of the boys are trying to bring pressure on Amir and Ravi to join them. I went to Prasad again and interceded with him to spare my children. He said that he is helpless as the orders from headquarters is to recruit all available personnel. He said that he could save Ravi from attending the regular training camp if he takes charge of the Civil Administration of Chulipuram. He said that Ravi could do his job from home. I had no alternative but to agree to it, though I do not like it at all.

I am sure you will understand the position and will not blame me for consenting to the proposal. There is no question of saying no to what they say, if we do, we might be hanging from one of the light posts any one of these days. So we will have to stomach it whether we like it or not. That is the position here. The only way is to send them out of the Island.

We are keeping fine and hope it is the same with you. Please continue to say your daily rosary. Trust in the Blessed Mother, she will not let you down. Please take care of your health. With love – Dad.

My Dearest Sons,

This time we celebrated Dad's birthday all by ourselves. We attended the mass that day. Here we are living in fear. We don't go

to the roadside through fear of helicopters roaming all the time in the sky, shooting at everybody they spot. Dada has written to you all about the present position. I am unable to go to the clinic through fear of the Army and the boys. The Tigers are compelling everybody to join them. They are very hard on those who do not fall in line with them. Amaleutpavam's son joined the boys and left them for some reason or other. The boys are very angry and are harassing the parents daily. We are also in a nervous situation regarding Amir and Ravi. How are you both getting on? Take care about your health. Say your daily rosary. May the good God and Blessed Mother guide you both. With love. Mummy.

Stranded in Batticola. No communication with Jaffna.

Kadiramar Road, Amirthakally, Batticola. 10/10/1987.

We heard about the death of Prima on the 30th instant and Mum and I went to Colombo in time for the funeral on the 1st instant. Genny also came from London to be present for her sisters funeral. Kumar also was there.

Kumar promised to allow Premika to go with us to Jaffna so Kumar, Mum and I took the night train to Batticola and arrived there next morning hoping to leave for Jaffna on the following day. This was the last train to come to Batticola, for that night the train was set on fire and a number of Singhalese passengers were ruthlessly murdered and burnt, so there are no trains or bus services to either Colombo or Jaffna and there is a real tension here. We understand that about 17 LTTE boys were captured by the Sri Lankan Navy and taken to Colombo for interrogation and the IPKF also amen'ed it. So the boys took cyanide and 13 of them died and others are in a serious condition. As the result of this there is a war between the tigers and the Indians. They say that the Indians are advancing but some say that they are losing heavily and a number of Indians were taken captive. We don't know which is true and which is false. There is no communication whatsoever between Jaffna and Batticola or between Batticola and Colombo. We are at a loss to know the

position of our children in Mathagal. We do not know whether they are alive or not. Mum does not eat properly. She is in tears all the time. We are praying, putting our hope in god. The two young girls and the two boys are alone at home in Mathagal and we are here in Batticaola. God alone must look after them.

There is no private buses even for Vavuniya. Transport is at standstill and we do not know when we will be able to go to Jaffna. Thilaka is also in delicate health. She is expecting a baby by early December. Premika and Ajith are our only consolation and they keep us going. We shall take the first opportunity to go to Jaffna. Let us pray that our children are safe in Jaffna.

There is no point in ourselves getting unduly worried. God knows best. Let us have confidence in him and pray. Prayers alone will save us and our children.

வல்ல குருநாதர் வருத்துவது கொல்லவல்ல....
கொல்லவல்ல தீவினையை கொல்வதற்கே...

The Poor People of Mathagal Had a Terrible Time There.

Kadaramar Road, Amirthakali, Batticaola. 25/11/87.

Neither the bus nor the train services to Jaffna have restarted. There is a bus plying to Colombo. Some private vans are also going to Colombo now.

We received Raji's letter of 20/10/87 and Ravi's of 01/11/87 on the 23rd instant. They had been posted to Vavuniya. Today we received the following letters from Raji: letter dated (1) 07/10/87 (2) 11/10/87 and 17/10/87 (3) 05/11/87 and 17/11/87. Some posted in Kandy and others in Vavuniya. She must have sent them through Lorries or people travelling from Mathagal. I hasten to tell you that all except Jothi had been doing well. Jothi was down with Typhoid (enteric) and seems to have had a narrow save. Dr and Mrs. Wickneswaran, who are refugees at St. Thomas school (for their dispensary at Pandatteruppu is taken over by the I.P.K.F.), had been treating her

for over three weeks. They took some time to diagnose the disease. Now she is alright says Raji.

The poor people of Mathagal had a terrible time there. The I.P.K.F. asked everybody to leave their homes and assemble at St. Thomas Church, Pilliyar Kovil and Murukamurthy Kovil. The entire Mathagal population stayed in those three places for over two weeks. Even cooking was done in those places by the refugees. It was during that time that Jothi fell ill, but luckily the Doctors also were refugees in the same place, and that perhaps saved her life. May God to be praised. While the people remained in the church and temples the Indian forces went to the houses and searched them. Carrying away whatever they liked (especially electrical gadgets) damaging the windows and doors.

At night they went to the places where the people stayed, taking a “முகமூடி” person whose face was covered only leaving two holes for the eyes. The boys and girls between the ages 12 to 30 were asked to assemble at two different places, while the elderly people were assembled in a different place. They were asked to line up. The Army personnel took a vantage position, while four armed men and the “dummy” stood at the gate. The boys and girls were asked to march through the gate while a soldier flashed a torch light at the face of those who went through the gate. The “Dummy” who stood behind the soldier with the torch either nodded or shook his head sideways. The persons whom “the “Dummy” nodded at, were taken by the I.P.K.F. for questioning. The Girls taken by them were put through inhumane treatment, while the boys were severely dealt with. Some were hung upside down and whipped while others were beaten with nail driven planks. Thank God none of our people were subjected to such torture. Raji writes that Jayaratnam’s cousin’s sister was taken into custody and was released after three or four days. On return from the camp she said that she was well treated by the Indian soldiers. Yet on the second day after she was released, she saw some I.P.K.F. chaps passing her house, she immediately started shivering and fell into fits and lost

consciousness. She had to be rushed to the hospital and had to be admitted for some time.

Even old ladies are not safe with the Indians. Girls run out of sight at the appearance of the Indian soldiers.

Our Parish Priest appears to be doing some good work. He makes the representation of the complaints of the parishioners to the Officer in Charge and sees that such misconduct on the part of the soldiers is not repeated.

They patrol the village at odd times. People are afraid to go out of their house, such are the doings of the Indian Peace Keeping Force, to be exact they should be called Indian Peace Killing Force.

We shall go to Jaffna as soon as we can find a conveyance. Bishop Anton is here on some business. He hopes to return in about a week or so. He has promised to take us with him when he returns to Jaffna.

Thilka developed false pains two days ago and gave us a hectic time. Kumar had to brave the I.P.K.F. at midnight to fetch the Mid-Wife. She was taken to the Doctor the following day and is now back at home.

Mummy is worried about her sons and daughters and counting the days to be with them. Kumar is dissuading us from undertaking a journey to Jaffna, perhaps through fear that his parents would be killed on their way.

Abandoning the Ancestral Home Amirtha Villa and Exiled in Colombo.

Alwis Town, Hendala, Wattala 26th January 88.

Ever since Mum and I returned from Batticola to Jaffna we were not at ease. From Batticola to Colombo we were checked at about six or seven places. On the way from Colombo to Jaffna there were no less than about 40 checkpoints. The passengers had to carry their

baggage and queue up for the ever rude and impolite I.P.K.F. Mum was saved these ordeals because she had her face plastered after the fall she had at Batticalo and I told the Indians that she was too feeble to walk. Jaffna gave us a picture of a City under siege by foreign invaders. There were no less than sixteen check points between Jaffna and Mathagal via Vadducoddai. That was the only bus working. I had to get down in all those check points carrying the bags for inspection by those brutes who neither knew English or Tamil. They did not know even the rudimentary elements of civilisation or culture. They did not know to respect old age or women. They were, to our disgust and resentment, squeezing the girl's chests and were asking what they were carrying. Such is the first experience I had of the I.P.K.F. in Jaffna. I very often wonder whether the Indian Government knew the meaning of "Peace Keeping". The Indian forces are doing anything other than "Peace Keeping". They should rightly be called Indian Peace Killing Force. Gandhi, or as a matter of fact any right thinking or self-respecting Indian, should be ashamed. What do you think was the effect on the physical condition of a seventy one year old man, who underwent these ordeals for four days on a stretch from Batticola to Jaffna? I could not move about for a few days.

My children told me their experiences in the refugee camp at St. Thomas Church and of the illness of Jothini. My children had not been sleeping at home ever since the fight with the I.P.K.F. started, for the fear of what they might do to them. Two young boys and two young girls without their parents, and at a house on the main road, anything could have happened. Raji, Jothi, Amir and Ravi slept at Judina's house. In fact, at night, all families joined in groups and slept together. Such are the conditions prevailing in Mathagal.

After our return to Mathagal we slept in our own house. Early one morning, at about 4 AM, I felt somebody was walking at the portico. I got up and looked through the window. What did I find? I saw a soldier with a gun on his shoulders standing in the middle of the portico. I summoned all my courage and shouted "What do want?" and switched on my lights. Mummy and Raji came running to my

side but fortunately Amir and Ravi only peeped from their rooms. The startled soldier murmured something and said he wanted a knife. I obliged him with one. He took it and cut the flower plants that grow beside the big statue of St. Thomas at the corner of our compound facing the road. There was already another Indian who had built a platform with the flower pots that were there and was looking at the road over the wall. The man who got the knife from me cut the plants as he liked then called for a chair from me and took his stand. You must excuse me for writing all this at length without telling you that Mum, Raji, Jothi and I have come to Hendala and are the guest of my brother Gnam. I think the correct term would be that we have fled from Mathagal and taken refuge here. Unless I explain to you everything in detail you may not understand us and our actions correctly. So please have a little patience with these unfortunate beings.

At about 5.45 AM I saw a number of soldiers in Mr. Singarayer's house and there was an Officer there. Mr. Singarayer was talking to them. Through fear I did not go out. I later learned that there were two "masked" men, one at Mr. Singarayer's fence, the other at the Mill peeping through the holes in the fences, nodding or shaking their heads at the passers-by. A number of poor boys were taken for questioning. I do not know what became of them.

From that day, we thought it was foolhardy to sleep alone at home, so we went to Judina's house to sleep. After a lapse of about three or four days, one morning at about 6 AM, Raji and I came to open the house. We found two soldiers standing at the end of the lane, on the road. We opened the gate and went into the house. As we were opening the house, I thought that Amir and Ravi might follow us and might get into difficulties so I sent Raji to inform them not to come home for some time.

After a lapse of about ten minutes or so, I looked at the road from our portico and found nobody on the road. I, like a fool thinking that they had gone, walked to the road. To my great amazement, I found the soldiers standing close to the walls with their guns. I turned right

and walked along the road. At the other end of our compound, below the tamarind tree, there were two men with their guns. One of them questioned me as to where I was going. I told him that I was going to my garden and showed him "Sothiniyar Walavu". He then asked me where I lived, I showed him my house. He then waved me to go.

Later I learned, the whole village was inundated by the I.P.K.F., who assaulted the passers-by irrespective of their sex or age, detained them at St. Sebastian church till evening and questioned them as to the whereabouts of the Tigers.

The I.P.K.F. enlisted the supporters of the "Three Star" to flush out the Tigers. The local chaps settled their old scores against their enemies, by giving their names. The I.P.K.F. without rhyme or reason pounced on them and slaughtered them mercilessly. Among such victims are Victor's Brother.

They were hunting for Bhuvanendiran, but the chap must have got wind of it and has fled to India.

The I.P.K.F. has setup their camp near the sea shore. They are occupying Mr. Sellamanikam's house and the adjoining houses. The I.P.K.F. have a checkpoint at X's fishing varyd. He bribes them with Arrack to do his fishing and he is fairly close with some of the Indians. He came one night and told me that the soldiers were inquiring about a teacher who has two sons who were the friends of the Tigers and asked me to send Amir and Ravi out of Jaffna.

The next day we received a visit from the parish preist early in the morning, who informed us that the I.P.K.F. had at midnight, entered the convent by climbing over their wall, under the false impression that the convent was our home. I think they were mistaken by the fact that both our home and the convent both have a statue on the coner of the road. St. Thomas must have been looking after us. This is when the parish priest advised us to leave Mathagal.

I knew the time had come for action. I lost no time. I first sent Amir to India, on the 16th instant, as I didn't want to put all my eggs in one

basket, and then sent Ravi on the 18th instant. I paid a thousand each for the boat and gave them each a chain weighing 1 sovereign, some clothes and other things, waited till I had a word from them and then left for Colombo on the 21st Thursday. On the 20th night I had a feeling that they would clamp down a curfew on the following morning and I was doubtful as to whether we would be able to leave Mathagal at all. I heard that cracked – son of Y, led the I.P.K.F through St. Thomas Church and went along the Market Lane to Bhuvanendiran's house at noon on the 20th. The army was looking for Bhuvanendiran and, unable to find him, they arrested his expectant wife and children. Afterwards they inspected the outskirts of the village. This confirmed my suspicions. Fortunately they didn't introduce the curfew on the 21st but instead put it in place on the 22nd morning and occupied the school during 22nd, 23rd and the 24th. During the three days of the curfew they carried out a house to house check. I think they didn't want to close the school for a further two days – Thursday and Friday. I understand from our neighbour's lorry driver who came to Colombo yesterday that the I.P.K.F. went to our house, broke open our gates and banged at the doors and windows. Finding none at home, they broke open the doors of the side rooms. They later went to Mr. Singarayer's house and asked for Joseph the retired teacher and his two sons Amir and Ravi. They seemed to have said that we had gone to Colombo to attend the funeral of our niece and had not returned yet. They had also inquired from passers-by about us. God has saved our lives. I knew that some envious elements were at work against us. May they be blessed.

I explained my pathetic plight to Annan Gnam and Machal. They were very sympathetic towards us and have given us a room to sleep in, a kitchen to cook in and a parlour to share. I have not received my pension from now, for I had been away in Batticalo from that time and returned only for X'mas. The Kachcheri at Jaffna is not functioning. This explains the inability to draw my pension.

Amir and Ravi will write to you early. I wonder how they are managing. They will not be total strangers as there are many

Mathagal people there as refugees. Some of the smugglers have their own houses in India. Most of them will help them readily, I believe.

Pray, Pray, for prayers alone can help us. Think easy. We have to sail through the difficulties which cannot be avoided. Take courage god has saved every one of us from those beasts. May God be praised. Please do not get unduly perturbed over this. The merciful Providence who has saved our lives will continue to look after us.

They Pay Scant Respect to Nuns and Priests.

Alwis Town, Hendala. Wattala. 23/02/1988.

Re Chandra' inquiry re Appu's books, we took particular care to wrap them in polythene bags and put them in a case and placed them in the rear house (கூடம்). We sprinkled a little Malathion to make sure that the white ants didn't attack them.

We had a letter from Judina who gave us a lot of news from Mathagal. She wrote to say that Mrs. Thuraiyappa, Selvans mother died under tragic circumstances. The I.P.K.F. personnel based at Mathagal have been transferred and a new batch of them came in their place. She says they are worse than the previous lot. They are doing house to house searches and shooting the boys on sight like dogs. They assault everybody they come across, be they old men or old women, young children or expectant mothers. They pay scant respect to Nuns and Priests. I understand that early one morning they invaded the Nunnery at Mathagal and searched the house and premises for Tigers and Weapons. On finding none they went away without even offering an apology.

They had also gone to our house and banged at the doors and went around and kicked at the well side door and the lavatory side door and the lavatory side door it appears had given way under pressure. They had gone in and had damaged the furniture, removed the television and the fridge. She says she doesn't know what else is lost. I do not want to go there for fear of my life or above all losing

my honour at the age of 71. Mum and the daughters also dissuade me from doing so. We shall see what is left behind when we return home perhaps after a year or so. It doesn't look as if the trouble will stop in the near future. In Jaffna the fighting is still going on. The latest report states that two I.P.K.F. men were killed in an encounter in Jaffna.

They Don't Seem to Bother About the Tamils.

Colombo. 20-08-88.

... Here in Colombo the political situation is very unstable. The JVP are attacking daily the UNP and their supporters. They don't seem to bother about the Tamils. Jaffna boys belonging to PLOTE, EPRLF etc. are here in Colombo in large numbers. They kill one another off and on.

In the Northern and the Eastern provinces, the I.P.K.F. are very aggressive, arresting the young boys whether they belong to any party or not. Last night the BBC gave an account of the present situation in the Northern and the Eastern provinces. There is fresh fighting in Jaffna, Chullipuram, Chunnakam and Mannar in the north and Trinco and Batti in the East. A good number of I.P.K.F. are dying daily. The talks between India and the LTTE appeared productive a few days ago but now they look miles apart. The Sri Lankan government is happy that the I.P.K.F. and the Tamils are dying fairly. ...

This form of communication through letters gradually came to an end as the availability of telephone communication improved at both ends.

ஆழந்த துயிலில் ஆறடி நிலம் நோக்கிய - இறுதிப்பயணம்

“I am with the Father and he will never let me perish”

கடல் கடந்து சென்றாலும்

கடல் கடந்து சென்றாலும் தீ நடுவே நடந்தாலும்
புயல் சூழ்ந்து எழுந்திடும் காரிருளைநீ கடந்திட நேர்ந்தாலும்
உன்னோடு நான் இருப்பேன் உன்னோடு நான் இருப்பேன்
அஞ்சாதே கலங்காதே

தேவனின் பார்வையில் நீ மதிப்புள்ளவன்
பொன் விளைநிலம் போலே
பூமியில் வாழ்ந்திடும் யாவிலும்
உன் நிலை உயர்ந்தது அவராலே
பால் நினைந்தாட்டிடும் தாய் மறந்தாலும்நீ அவர் மடி மேலே
மனம் தேற்றுவார் பலம் ஊட்டுவார் வாழ்வினில் ஒளிதானே
அஞ்சாதே கலங்காதே

பாலையில் பாதையும் பாழ்வெளி ஓடையும்
தோன்றிடும் அவர் கையால்
வான்படை ஆண்டவர் வாய்மொழியால் வரும்
மேன்மையை எவர் சொல்வார்
பார்வை இழந்தவர் வாய் திறவாதோர் யாவரும் நலமடைவார்
இறையாட்சியில் அவர் மாட்சியில் மானிடம் ஒன்றாகும்
அஞ்சாதே கலங்காதே

தெரியநாதர் பிரசுரம்

A Thyriyanathar Publication